



دادستانی کل سه مقام بر حال و پیشین حکومت را به اختلاس متهم کرد

اطلاعات روز: محمدامین قیومی سرپرست پیشین وزارت مالیه و عضو تدارکات ملی، شادمحمد سرگند مشاور ارشد رییس جمهور در امور...

صفحه ۲

کتابهایی برای زندانیان

چند تن از فعالان مدنی بامیان به کمک یک نهاد خیریه در محبس بامیان کتابخانه ایجاد کردند

صفحه ۳

چون بادغیس؛

تحریم اقتصادی طالبان و بیم بروز فاجعهی مرگبار



صفحه ۵

فرانسه - گریزمان؛

جدا نشدنی

صفحه ۷

یادداشت روز

مبارزه با فساد مستلزم نگاه صادقانه است

به تازگی رییس جمهور غنی گفته است که نیمی از عواید کشور دزدی می شود. اعتراف به واقعیت که سالهاست افغانستان را در جایگاه فاسدترین کشور جهان نشانده است. بدون شک برای رییس جمهور این اعتراف به همان میزان که تلخ است، گویای نگاه غیرصادقانهی رییس جمهور در زمینه مبارزه با فساد است. حکومت تحت رهبری رییس جمهور غنی در طول این سالها غیر از شعارهای دهن پرکن، در عمل برای مبارزه با فساد کار جدی نکرده است. در نتیجهی این سیاست دوگانه، فساد به بخشی از وضعیت حاکم و قدرت مندتر از قانون بدل شده است. ارزیابی نهادها ناظر بیرونی و داخلی از وضعیت مبارزه با فساد در افغانستان ناامیدکننده و مؤید این ادعا است که تحت زعامت آقای غنی مسأله مبارزه با فساد تنها روی کاغذ بوده است. حکومت افغانستان در نهادسازی برای مبارزه با فساد نیز ناکام بوده است. نهادها ساخته شده به طور مطلق سیاسی، مقطعی و حکومتی بوده است. در حال حاضر هیچ نهادی مستقل که از سفارش های حکومتی تأثیرپذیر نباشد وجود ندارد...

۲

نشست قلب آسیا با تأکید بر آتش بس و حمایت از نیروهای امنیتی پایان یافت



۲

در شبانه روز گذشته هشت مریض کووید ۱۹ در افغانستان جان داده اند

اطلاعات روز: وزارت صحت عامه می گوید که در ۲۴ ساعت گذشته ۷۰ مورد مثبت ویروس کرونا در ولایت های کابل، هرات، قندهار، ننگرهار، هلمند، میدان وردک، لوگر، بادغیس، کنر، لغمان...

۲

یک عضو برجستهی القاعده و یک فرمانده طالبان در پکتیکا کشته شدند



۲

در پی خبر جدایی از سیتی؛ اضافه شدن یووه و اینتر به صف مشتریان آگوئرو



۷

راهکار گفت و گوی صلح پایدار (۲)

دوم - گفت و گو طولانی شدن جنگ افغانستان، و بن بست در راه حل نظامی نشان می دهد که راه حل سیاسی باید در دستور کار طرف های جنگ قرار گیرد. بدون شک توافق سیاسی همه جانبه میان دولت های افغانستان و پاکستان و نقش امریکا در روند ایجاد صلح حیاتی است. این نقش باید

بر مبنای واقعیت های سیاسی منطقه استوار باشد. برای دستیابی به راه حل سیاسی، مذاکره ی طرف های جنگ به شرح زیر اجتناب ناپذیر است:

۱- طرف های گفت و گو با توجه به این واقعیت که طولانی شدن جنگ در افغانستان عامل های خارجی و داخلی دارد...

تحلیل

هشدار طالبان به امریکا؛ اراده برای از سرگیری جنگ یا بلوف سیاسی؟

جو بایدن، رییس جمهور ایالات متحده امریکا گفته است که پابندی به مهلت تعیین شده برای خروج نیروهای این کشور از افغانستان «به دلایل فنی» «خیلی دشوار» است. این در حالی است که آلمان حضور نیروهایش را...



۴

افغان پُست؛ کدام پیشرفت؟

با تغییراتی که شرکت افغان پُست در دیکوریشن خود آورد، ما هم تصور کردیم که این نهاد در نحوه ی عرضه ی خدمات خود نیز تجدید نظر خواهد کرد. به محض این که مطمئن شدیم شماره ی رهگیری () نیز روی محموله های پُستی می گذارند، عزم کردیم که فروشگاه آنلاین کتاب راه اندازی کنیم و سفارشات این فروشگاه را توسط افغان پُست به خارج منتقل کنیم. نرخ فرستادن هر گرم و هر کیلو از کابل به اروپا و امریکا و کشورهای آسیایی را محاسبه کردیم و وبسایت ما این قابلیت را داشت که مطابق قیمت های افغان پُست، قیمت نهایی را محاسبه کند. ده ها سفارش را دریافت کردیم که شامل قیمت کتاب و قیمت انتقال آن می شد. وقتی کتاب ها را برای تحویل دهی به این اداره بردیم، تازه مشکلات اصلی ما شروع شد. کمیسیون در داخل افغان پُست، کمیسیونی متشکل از...

۳

خانه موفقیت

The TOEFL HOUSE

Unlock the World with TOEFL

شعبه (کوه سنگی): کوه سنگی، گولابی دوخلافه، ایستگاه سابقه.
شعبه (برچی): برچی، ایستگاه مغازه، کوچه اول باغ خان.
شعبه (سليم گلرون): سرکه چهل متره، چهارراهی سلیم گلرون.

0747 994 244
0745 651 844
0747 918 200

toeflhouse@gmail.com TOEFL House

ادامه‌یادداشت‌روز

به همین علت پدیده‌ی شرم‌آور عدالت‌گزینشی در افغانستان باب شده است. حتا مسأله‌ی مبارزه با فساد برای ارگ به رویه‌ای برای تصفیه حساب سیاسی بدل شده است. در حدود هفت سال حکومت آقای غنی کسانی که در تیم ارگ نبوده‌اند یا محاکمه‌ی آنان هزینه‌ی سیاسی نداشته‌اند، به دادگاه کشانده شده‌اند. اما در سوی دیگر، بسیاری از دانه‌درشت‌های نزدیک به تیم رییس‌جمهور به‌رغم ادعای گسترده‌ی فساد علیه آن‌ها نه‌تنها محاکمه نشده که به عالی‌ترین مقام‌های حکومتی رسیده‌اند.

یک نمونه‌ی روشن نهادسازی ناکام حکومت برای مبارزه با فساد تشکیل کمیسیون مستقل مبارزه با فساد اداری است. این کمیسیون اول که پس از چند سال تأخیر، درست در زمانی ایجاد شد که حکومت برای شرکت در نشست ژنو آمادگی می‌گرفت. در قدم بعدی پس از ایجاد این کمیسیون، گروه کاری مشترک جامعه مدنی اعلام کرد که کمیسیون مبارزه با فساد اداری به‌گونه‌ی سیاسی ایجاد شده است. از طرف دیگر، ادعاهایی وجود دارد که اعضای کمیسیون سفارشی‌گزینش می‌شود. این آخرین نمونه و البته یکی از نمونه‌های ناکام نهادسازی برای مبارزه با فساد است. مرکز ویژه عدلی و قضایی مبارزه با جرایم سنگین فساد اداری، معاونت اختصاصی مبارزه با فساد اداری در دادستانی کل و اداره‌ی عالی بازرسی نمونه‌های دیگری از نهادهای ناکام است که نتوانسته به مسئولیت‌های‌شان عمل کند.

تا زمانی که نظارت مستمر، مستقل و چندجانبه برای جلوگیری از فساد وجود نداشته باشد، زمینه‌ی مناسب برای رشد فساد وجود دارد. اکنون فساد بر چشمه‌های عایداتی ابعادی چنان حیرت‌آور یافته که حتا رییس‌جمهور ناگزیر از اعتراف به آن شده است. مقصر در جه‌اول این وضعیت خود رییس‌جمهور است. به حکم این‌که براساس قانون، رییس‌جمهور مسئول و صاحب اختیار است، پاسخ‌گوی نابه‌سامانی‌ها نیز هست. در سال‌های حکومت‌داری اشرف غنی عمدتا افرادی متصدی وزارت مالیه بوده‌اند که از نظر سیاسی بسیار نزدیک و جز متحدان اصلی رییس‌جمهور بوده‌اند. آقایان همایون قیومی، اکلیل حکیمی هر دو از متحدان اصلی و حلقه‌ی مشاوران و نزدیکان آقای غنی بودند. این دو فرد متهم به چند مورد فساد و از جمله‌ی آن، فساد اداری و مالی در جمع‌آوری سالم مالیه از کریدیت‌های مصرفی سیم‌کارت‌های شهروندان و سوءمدیریت در ساختن و اجرایی‌کردن سیستم ریل‌تایم بودند. در رده‌های پایین‌تر وزارت مالیه نیز عمدتا افراد معتمد رییس‌جمهور صاحب صلاحیت‌اند. از این‌رو، پای رییس‌جمهور در این فساد افسارگسیخته بیش از هر کس دیگری دخیل است.

قبلا هم رییس‌جمهور در حرف مدعی اقدامات جدی شده است. همین چند ماه قبل گفته بود کسانی را که به فساد و حیف‌ومیل دست داشته باشند «از پا آویزان می‌کند»، اما در عمل هیچ کاری نکرده است. مبارزه با فساد نیازمند فضای آزادی بیان، اجتماع و حق نظارت عمومی است. همین حالا برای رسانه‌های افغانستان دسترسی به معلومات از گمرک‌های افغانستان یا سایر چشمه‌های عایداتی به‌سان گذشتن از هفت خوان رستم است. دسترسی آزادانه به اطلاعات و نظارت عمومی شهروندان اگر وجود نداشته باشد، حکومت اگر در صدد کشف حقایق باشد، باز هم اسیر افراد و نهادهایی است که برای پیشبرد منافع شخصی و گروهی خود تمام توان خود را برای پنهان‌کردن حقایق به‌کار می‌گیرند و برای فسادِ بیشتر حاشیه امن‌تری می‌سازند؛ زیرا فساد همواره با نظارت عمومی رابطه معکوس دارد.

اطلاعات روز: نهمین دور نشست «قلب آسیا» با انتشار بیانیه‌ی مشترک که در آن به حمایت از روند جاری صلح، برقراری آتش‌بس و حمایت از نیروهای امنیتی تأکید شده است، پایان یافت. در این بیانیه تصریح شده است که مسأله‌ی افغانستان راه‌حل نظامی ندارد و گفت‌وگو تنها راه ختم بحران چهل ساله است. حفظ دست‌آوردهای دو دهه‌ی گذشته به‌ویژه حقوق زنان و اقلیت‌ها از دیگر موضوعات کلیدی است که در بیانیه به آن تأکید شده است.

در این بیانیه کشورهای عضو، موضع خود را در مورد روند صلح، مبارزه با تروریسم، مبارزه با مواد مخدر، همکاری‌های اقتصادی، برگشت مهاجران و ادامه‌ی کار نهادهای منطقوی و بین‌المللی در افغانستان با تفصیل بیان کرده‌اند.

در بیانیه آمده است: «ما می‌پذیریم که ثبات درازمدت و رفاه در منطقه نیازمند امنیت در افغانستان است. از همین رو کشورهای منطقه و جامعه‌ی جهانی مسئولیت مشترک دارند که با هم برای پیشرفت روند صلح کار کنند.»

کشورهای اشتراک‌کننده در نشست قلب آسیا، در این بیانیه تصریح کرده‌اند که از

تلاش‌های منطقه‌ای مثل نشست اخیر مسکو و نشستی که قرار است در روزهای آینده در استانبول برگزار شود، حمایت می‌کنند.

در این بیانیه در مورد آتش‌بس آمده است: «آتش‌بس همه‌جانبه و دایمی طرف‌ها را قادر می‌سازد که به یک توافق برسند. ما تأکید می‌کنیم که در هر توافقی باید حقوق تمام افغان‌ها به‌شمول حقوق زنان، جوانان و اقلیت‌ها را حفاظت شود.»

وزرای خارجه‌ی کشورهای عضو، خشونت جاری در کشور به‌ویژه قتل‌های هدفمند را که توسط طالبان و دیگر گروه‌های تروریستی انجام می‌شود و در آن خبرنگاران، فعالان جامعه‌ی مدنی، علمای دین و کارمندان ملکی دولت کشته می‌شوند محکوم کرده‌اند.

در این بیانیه از ادامه‌ی رابطه طالبان با القاعده و سایر گروه‌های تروریستی جهانی هم ابراز نگرانی شده است: «ما مجددا بر اهمیت این‌که از قلمرو افغانستان نباید هیچ کشور تهدید شود تأکید می‌کنیم.»

در این بیانیه از نیروهای امنیتی و دفاعی افغان قدردانی شده و بر حفظ و حمایت این نیروها در کار مبارزه با تروریسم بین‌المللی نیز تأکید شده است.

دادستانی کل سه مقام برحال و پیشین حکومت را به اختلاس متهم کرد

اطلاعات روز: محمدهمایون قیومی سرپرست پیشین وزارت مالیه و عضو تدارکات ملی، شادمحمد سرگند مشاور ارشد رییس‌جمهور در امور زیربنا و رویا رحمانی سفیر افغانستان در امریکا از سوی دادستانی ابتدایی ملکی مرکز عدلی و قضایی مبارزه علیه فساد اداری به اختلاس متهم شده‌اند.

در صورت دعوای دادستان دادستانی ابتداییه ملکی مرکز عدلی و قضایی مبارزه علیه فساد اداری که به دادگاه ابتداییه جرایم سنگین مرکز عدلی و قضایی فرستاده شده، آمده است که این افراد در قضیه‌ی ساخت یک دیوار ۷۰ متری سفارت جمهوری اسلامی افغانستان مقیم واشنگتن به اختلاس ۷۱۹۲۲۰ دالر امریکایی متهم شناخته شده‌اند.

طبق این صورت دعوا که در دسترس روزنامه اطلاعات روز نیز قرار گرفته، شش شرکت داوطلب ساخت دیوار سفارت افغانستان در واشنگتن بوده‌اند.

پایین‌ترین نرخ پیشنهادی از سوی شرکت CITADEL مبلغ ۸۶۰ هزار دالر امریکایی بوده و بالاترین نرخ نیز با مبلغ پنج میلیون و ۶۶۰ هزار دالر امریکایی از سوی شرکت CLARK پیشنهاد شده بوده است.

با این حال، در صورت دعوای دادستان این پرونده آمده است که قرارداد ساخت این دیوار درحالی که به‌صورت مجموعی ۲۲.۸۶ متر بوده، نه ۷۰ متر، با شرکت KOCON به مبلغ یک میلیون و ۶۳۴ هزار دالر امریکایی امضا شده است که تفاوت پولی آن مبلغ ۷۱۹۲۲۰ دالر امریکایی بوده است.

دادستان در این صورت دعوا از هیأت قضایی دادگاه ابتداییه رسیدگی به جرایم سنگین فساد اداری خواسته است تا افراد متهم را در پیوند به اختلاس ۷۱۹۲۲۰ دالر امریکایی محکوم به مجازات کند.

خبر ساخت دیوار سفارت افغانستان در واشنگتن با هزینه‌ی گزاف در ماه سرطان سال گذشته‌ی خورشیدی رسانه‌ای شد. این خبر واکنش‌های گسترده را در داخل افغانستان به دنبال داشت. سفارت افغانستان در آن زمان ادعاهای اختلاس در ساخت دیوار این سفارت را رد کرده بود.

خبرهای داخلی

نشست قلب آسیا با تأکید بر آتش‌بس و حمایت از نیروهای امنیتی پایان یافت

نشست در افغانستان برگزار می‌شود.

امام علی رحمانف، رییس‌جمهوری تاجیکستان در نشست امروز گفت که در روند صلح افغانستان کشورش از موقف حکومت افغانستان حمایت می‌کند. او تأکید کرد که در روند صلح باید تمامی اقشار افغانستان سهیم باشند.

رییس‌جمهور تاجیکستان خاطرنشان کرد که قضیه افغانستان کشورهای منطقه را متأثر می‌کند و نیاز است که کشورهای منطقه نگذارند افغانستان در مبارزه به تروریسم تنها باشد. رییس‌جمهور تاجیکستان با اشاره به نقش مؤثر افغانستان در حل منازعه‌ی این کشور در دهه‌ی ۹۰ میلادی، از مردم افغانستان ابراز قدردانی کرد: «در آن روزهای سخت هزاران شهروند ما در خاک افغانستان مهاجر شدند و برادران افغان ما نان خود را با آنان نصف کردند.» کنفرانس قلب آسیا – پروسه استانبول از سال ۲۰۱۱ به این سو هر ساله در کشورهای مختلف منطقه برگزار می‌شود. هشتمین نشست وزیران خارجه‌ی قلب آسیا – پروسه استانبول سال گذشته تحت عنوان «صلح، مشارکت و رفاه» در ترکیه برگزار شد.

یک عضو برجسته‌ی القاعده و یک فرمانده طالبان در پکتیکا کشته شدند

اطلاعات روز: ریاست عمومی امنیت ملی کشور اعلام کرده است که یک عضو برجسته‌ی شبکه القاعده و یک فرمانده طالبان در یک عملیات هدفمند نیروهای قطعات خاص این ریاست کشته شده‌اند.

در اعلامیه‌ی ریاست عمومی امنیت ملی که دیروز (سه‌شنبه، ۱۰ حمل) منتشر شده، آمده است که این عملیات در ولسوالی گیان ولایت پکتیکا راه‌اندازی شده است.

امنیت ملی تأکید کرده است که محل فعالیت این افراد در نخست توسط نیروهای کشفی این ریاست در ولایت غزنی تثبیت و زمانی که آن‌ها قصد فرار به ولایت پکتیکا را داشتند، از سوی نیروهای قطعات خاص هدف قرار گرفته و کشته شده‌اند. در این اعلامیه از عضو برجسته‌ی شبکه القاعده به نام «دولت بیگ تاجیکی» یاد شده است. این فرد که به ابومحمد التاجیکی نیز مشهور بوده، عضو برجسته‌ی القاعده در شبه قاره‌ی هند بوده است.

از فرمانده طالبان نیز به نام حضرت علی مشهور به حمزه مهاجر یاد شده و گفته است که او در تبنای با دولت بیگ تاجیکی حملات مشترک پیچیده‌ی خونین و بزرگ طالبان و القاعده را برنامه‌ریزی می‌کرده‌اند.

در اعلامیه آمده است: «این افراد، اشخاص ارتباطی میان شبکه القاعده و گروه تروریستی طالبان بوده و مسئولیت تجهیز و تمویل گروه تروریستی طالبان را پیش می‌بردند و در واپسین اقدام روی حملات گسترده بهاری برای گروه طالبان طرح و مشوره می‌دادند.»

ریاست عمومی امنیت ملی در بخشی از این اعلامیه گفته است که برنامه‌ی این افراد در افغانستان فراهم کردن سلاح‌های پیشرفته و آموزش نظامی به گروه تروریستی طالبان در ولایات غزنی، لوگر و زابل بوده است.

طبق معلومات امنیت ملی «افراد نامبرده وظیفه‌ی آموزش نظامی جنگ‌جویان گروه طالبان را پیش می‌بردند و در صدد پیوند تا این آموزش‌ها را در دیگر پایگاه‌های طالبان گسترش دهند».

نشست صلح استانبول؛

رییس‌جمهور غنی با وزیر خارجه‌ی ترکیه در دوشنبه دیدار کرد

پیشنهاداتش در پیوند به فهرست کشورهای اشتراک‌کننده، فهرست اعضای شرکت‌کننده از جانب حکومت افغانستان و همچنان تاریخ برگزاری نشست را به ترکیه ارائه کند.

طبق خبرنامه‌ی وزارت خارجه، آقای اتمر وعده کرده است که دیدگاه‌های حکومت افغانستان در مورد موضوعات یادشده و همچنان آجندا و انتظارات دولت و ملت افغانستان از نتایج نشست استانبول را با حکومت ترکیه در میان می‌گذارند.

تأکید غنی بر انتقال قدرت از طریق انتخابات

رییس‌جمهور غنی در روز پایانی این نشست بار دیگر بر انتخابات به‌عنوان تنها راه انتقال قدرت تأکید کرد و از جامعه‌ی جهانی و سازمان ملل خواست از این انتخابات نظارت دقیق کنند.

او گفت: «خواهش من از جامعه جهانی و سازمان ملل این است که انتخابات ما را به‌صورت دقیق نظارت کنند تا به‌صورت شفاف و عادلانه برگزار شود.»

آقای غنی با اشاره به پروژه‌های کلان منطقه‌ای مثل راه لاجورد، بندر چابهار، خط آهن خواف-هرات، لوله‌ی گاز تابی و چندین پروژه‌ی دیگر گفت که افغانستان به فرصت‌های اقتصادی بی‌پیشینه دست یافته است.

رییس‌جمهوری افغانستان تصریح کرد که ثبات در افغانستان به معنای ثبات در منطقه است. او همچنان از مشکلات مثل تروریزم، مواد مخدر و تغییرات محیط زیستی یادآوری کرد و گفت که کشورهای عضو این روند باید با همدیگر تلاش کنند که تا این مشکلات رفع شود.

آقای غنی خبر داد که در سال ۲۰۲۲ این

اوغلو، وزیر خارجه‌ی ترکیه در شهر دوشنبه دیدار کرده است.

در خبرنامه‌ی وزارت خارجه آمده است که دو طرف در مورد برگزاری نشست استانبول به میزبانی ترکیه صحبت کرده‌اند.

وزیر خارجه‌ی ترکیه در دیدار با اتمر گفته است که بیشتر کشورها و سازمان‌های دعوت‌شده در نشست استانبول، از شرکت‌شان اطمینان داده‌اند.

او از جانب افغانستان نیز خواسته است که

در شبانه‌روز گذشته هشت مریض کووید۱۹ در افغانستان جان داده‌اند

همچنان در شبانه‌روز گذشته ۷۰۵ مریض کووید۱۹ در ولایت‌های قندهار، بلخ، ننگرهار، تخار، هلمند، بامیان، لغمان، فراه و نورستان بهبود یافته‌اند. شمار مجموعی بهبودیافتگان تا کنون به ۵۱ هزار و ۳۷۳ نفر رسیده است.

آمارهای رسمی وزارت صحت عامه نشان می‌دهد که در دو روز اخیر میزان ابتلا به کرونا و مرگ ناشی از این ویروس در کشور افزایش نسبی داشته است.

دو روز پیش ۶۲ مریض جدید کووید۱۹ شناسایی و چهار نفر دیگر از اثر این ویروس در کشور جان داده بودند. این درحالی است که در روزها و هفته‌های قبل میزان ابتلا و مرگ ناشی از کرونا در مقایسه با دو روز اخیر کم‌تر گزارش شده بود.

اطلاعات روز: وزارت صحت عامه‌ی کشور می‌گوید که در ۲۴ ساعت گذشته ۷۰ مورد مثبت ویروس کرونا در ولایت‌های کابل، هرات، قندهار، ننگرهار، هلمند، میدان‌وردک، لوگر، بادغیس، کنر، لغمان، پنجشیر و نورستان شناسایی شده‌اند. با ثبت این تعداد موارد مثبت کرونا، شمار مجموعی مریضان کووید۱۹ در افغانستان به ۵۶ هزار و ۴۵۴ نفر افزایش یافته است.

براساس معلومات وزارت صحت عامه، در شبانه‌روز گذشته هشت نفر از اثر مریضی کووید۱۹ در ولایت‌های کابل، قندهار، ننگرهار، بامیان و فراه فوت کرده‌اند و شمار مجموعی فوتی‌های کرونایی به دوهزار و ۴۸۴ نفر افزایش یافته است.

پرویز نبوی

با تغییراتی‌که شرکت افغان‌پُست در دیکوریشن خود آورد، ما هم تصور کردیم که این نهاد در نحوه‌ی عرضه‌ی خدمات خود نیز تجدید نظر خواهد کرد. به محض این‌که مطمئن شدیم شماره‌ی رهگیری () نیز روی محموله‌های پُستی می‌گذارند، عزم کردیم که فروشگاه آنلاین کتاب راه‌اندازی کنیم و سفارشات این فروشگاه را توسط افغان‌پُست به خارج منتقل کنیم. نرخ فرستادن هر گرم و هر کیلو از کابل به اروپا و امریکا و کشورهای آسیایی را محاسبه کردیم و وبسایت ما این قابلیت را داشت که مطابق قیمت‌های افغان‌پُست، قیمت نهایی را محاسبه کند. ده‌ها سفارش را دریافت کردیم که شامل قیمت کتاب و قیمت انتقال آن می‌شد.وقتی کتاب‌ها را برای تحویل‌دهی به این اداره بردیم، تازه مشکلات اصلی ما شروع شد.

کمسیون

در داخل افغان‌پُست، کمسیون‌ی متشکل از چند کارمند وزارت اطلاعات و فرهنگ است که باید تک تک کتاب‌های را که به خارج فرستاده می‌شود، مورد تأیید قرار بدهند؛ به قول خودشان باید این کتاب‌ها را ورق به ورق بخوانند. تا زمانی که این کمسیون کتاب‌ها را مورد بررسی قرار ندهد، کسی نمی‌تواند آن را پُست کند. از کارمندان این کمسیون پرسیدم که شما در داخل کتاب‌ها دنبال چه می‌گردید. گفت که «اولین وظیفه‌ی ما این است که نگذاریم چیزی در مغایرت به دین مبین اسلام از نشانی افغانستان به خارج فرستاده شود، در این زمینه دو نفر علمای کرام با ما همکاری دارند که یکی اهل سنت است و دومی اهل تشیع. دوم نباید چیزی برخلاف منافع علیای مملکت در این کتاب‌ها ذکر شده باشد».استدلال کردم که «دوستان عزیز، این کتاب‌ها همه چاپ افغانستان هستند و بیشترشان در کابل چاپ می‌شوند. ناشری این کتاب را در یک مطبعه چاپ کرده است و کتاب‌فروشی آن را می‌فروشد. اگر شما با محتوای این کتاب‌ها مشکل دارید، چرا می‌گذارید چاپ و پخش بشوند؟ دیگر این که، مگر آزادی بیان و رسانه‌ها از تعرض مصون نیست؟ بالاخره این که، وزارت اطلاعات و فرهنگ شایک یا () نمبر را رسماً برای این کتاب‌ها صادر کرده است، شما چرا فکر می‌کنید این کتاب‌ها غیرقانونی چاپ شده‌اند؟ ضمناً، شما شاید مسئولیت داشته باشید که نگذارید مردم افغانستان با کتاب‌های گمراه‌کننده‌ی خارجی به بیراهه بروند، اما چرا نگران هستید که مبادا آلمانی‌ها و فرانسوی‌ها را کتاب‌های ما گمراه کنند؟»

در این مدت، هر جلد کتاب ما حداقل یک هفته و حداکثر تا پنج‌هفته در این کمسیون معطل مانده است. یکی از اعضای این کمسیون، آقای فضل‌من‌الله ممتاز است. ایشان وقتی دیدند که کسی کتاب «تاشناس ناشناس نیست» نوشته‌ی صبورالله سیاسنگ را می‌خواهم برای یکی از مشتری‌ها به کشور امریکا بفرستم، مرا تهدید به مرگ کرد که تو چه حق داری این کتاب را به خارج می‌فرستی. گفتم که مشکل این کتاب چیست؟ مگر من این کتاب را چاپ کرده‌ام؟ گفت:

- تو یک خاین هستی و اگر دستم برسد کسانی مثل تو را یک لحظه زنده نمی‌گذارم. خبر داری در این کتاب برادر حکمتیار را کلب‌الدین گفته؟ یعنی سگ دین!

بسیار ترسیدیم. با دوستانم تماس گرفتم و موضوع را به آقای

سید جعفر راستین، رئیس پیشین نشرات وزارت اطلاعات و

فرهنگ و آقای عبدالمنان شیوای شرق، معیین نشرات وزارت

عباس اسدیان

در زمستان ۱۳۹۸ جاوید غرجستانی به ملاقات یکی از زندانی‌های محبوس در زندان بامیان می‌رود. به‌رغم فضای حاکم در محبس‌خانه‌ها اما آن روز آقای غرجستانی زندانی‌های زیادی را می‌بیند که از شور و اشتیاق‌شان به کتاب‌خواندن حرف می‌زنند. از آن جایی که زندانی‌ها به کتاب دسترسی ندارند غرجستانی تصمیم می‌گیرد به همراه دوستانش کتابخانه‌ای را در محبس بامیان ایجاد کند. او بعد از تلاش‌های زیاد و طی‌کردن مسیر پرپیچ‌وخم موفق می‌شود کتابخانه‌ای را در محبس بامیان ایجاد کند.
دیروز برنامه‌ی افتتاحیه‌ی این کتابخانه برگزار شد و محبس بامیان حالا دارای بیشتر از هزار جلد کتاب شده است.

تلاش‌های پی‌گیر برای تأسیس کتابخانه

اسلم غرجستانی، حبیب‌الله مهرابی، نجیبه نجوا و بقیه دوستان‌شان قبل از راه‌اندازی کارزار جمع‌آوری کتاب برای محبس بامیان می‌خواستند یک نهاد رسمی برای جمع‌آوری کتاب ایجاد کنند. اما قوانین دست‌وپاگیر و بروکراتیک ادارات و نبود هزینه‌ی مالی برای تأسیس نهاد، باعث می‌شود غرجستانی و دوستانش از این کار منصرف شوند و در عوض آن‌ها کارزار جمع‌آوری کتاب را راه‌اندازی می‌کنند. ولی بعد از جمع‌آوری نزدیک به ۲۰۰ جلد کتاب سروکله کرونا در افغانستان پیدا می‌شود و همه‌چیز تعطیل می‌شود. بعد از وقفه‌ی چندماهه‌ی روند کارزار جمع‌آوری کتاب، دوستان غرجستانی دیگر آن جدیت سابق را ندارند و ظاهراً هر کس پی کار خودشان می‌روند. غرجستانی اما مدام به تأسیس این کتابخانه فکر می‌کند و در ماه اسد سال گذشته به کابل می‌آید تا کار نیمه‌تمام را به پایان برساند. او این‌بار می‌خواهد به‌جای جمع‌آوری کتاب، سراغ اشخاص (به‌شمول وکلای مردم ولایت بامیان در پارلمان) و

تحلیل



افغان پُست؛

کدام پیشرفت؟

اطلاعات و فرهنگ گزارش دادیم. با این‌حال، پس از گذشت حدود ده ماه، تا هنوز آقای ممتاز این کتاب را گروگان گرفته و به ما برنگردانده است. او قسم یاد کرده است که تا زمانی که زنده باشد، نمی‌گذارد کتاب «تاشناس ناشناس نیست» به خارج از افغانستان برود. متأسفانه ایشان خبر ندارند که این کتاب در خارج از افغانستان نوشته شده و از بیرون به داخل آمده است.

تحویل بسته‌ها

به هر زحمتی که بود، بسته‌ها را روی میزهای تحویل‌گیری گذاشتیم. لیبِل‌های کوچکی چاپ کرده بودیم که نام و آدرس مشتری‌ها را به زبان انگلیسی نشان می‌داد. این ورق‌های پاک چایی اصلاً سرشان خوش نخورد و دستور دادند که باید تمام آدرس‌ها را با قلم بنویسیم، چاره‌ای نداشتیم، با قلم نوشتیم. از مجموع حدود چهل سفارش، پول نزدیک به نصف سفارشات را پرداخته بودیم که ناگهان کارمند افغان‌پست تا اتاق پهلویی رفت و وقتی برگشت برایم گفت که قیمت‌های پستی تغییر کرد. گفتم یعنی چه؟ کی تغییر کرد؟ گفت همین حالا شخص رئیس‌صاحب جمهور دستور داده است که قیمت‌ها را تغییر بدهید. کاملاً هاج و واج مانده بودم. باید چه کار می‌کردیم؟

- دوست عزیز، حالا این قیمت‌ها چقدر تغییر کرده است؟

با یک محاسبه‌ی ساده متوجه شدم که نرخ پست پنج‌برابر شده است (یعنی پنجم‌د درصد). تمام مفادی را که تا به‌حال به‌دست آورده بودیم، به همراه حدود بیست هزار افغانی ضرر، به افغان‌پست پرداختیم که اقلاً نزد مشتریان خود بیش از این شرمسار نشویم. از باقی ماجرا و این‌که برای پرداخت هر تعرفه و آوردن مجدد اویز به دفتر افغان‌پست چقدر زجر کشیدیم و تا چند توهین و تحقیر را تحمل کردیم بگذریم.

در این اداره، هرلحظه ممکن شکل موی یا نوع لباس شما سر یکی از کارمندان خوش نخورد و صاف و ساده برایت بگوید که «برو دستت خلاص، هیچ برت روان نمی‌کنم!»

چندی پیش، یکی از مشتریان افغان‌پست شکایت مفصلی نوشته و تصویر عجیب و غریبی را در رسانه‌ها منتشر کرد که وضعیت اسفبار رسیدن یک پاکت خط از کابل تا جاپان را نشان می‌داد. یادداشت این دوست ما را عیناً در این‌جا بخوانید: «چندماه پیش، استاد رهنمایم از دانشگاه اکیتا نامه‌ای فرستاد و از من خواست تا چهل‌روز آینده یک ورق تعهدنامه را به نشانی او بفرستم. به دلیل فرصت کافی که در اختیارم بود، نشانی او بفرستم. و هفته‌ها گذشت اما به دست استادم نرسید. چندین بار به اداره‌ی #افغان‌پست زنگ زدم و گفتم که روزهاست معلومات شماره‌ی رهگیری (ترک‌نگ‌نمبر) بسته‌ی من بروز نشده و چندهفته است که وبسایت شما فقط می‌نویسد: «مراسله‌ی مطبوع از مشتری اخذ گردید». درست است که «اخذ شد» حالا قدم بعدی را نمی‌بردارید؟ با استفاده از شناخت‌های شخصی سرانجام گم‌گشته‌ی ما را پیدا کردند و چند روز بعدتر از موعد مقرر به دست استادم رسید.

وقتی آمدم جاپان، روزی در جریان گفت‌وگو با استاد و مروری بر اسناد و مدارک تحصیلی‌ام، چشمم به پاکت نسبتاً آشنا با دست‌خط خودم افتاد. پاکتی را که من تسلیم اداره‌ی افغان‌پست کردم رنگ سفید داشت اما در جاپان با پاکت عجیب و غریبی برخوردیم. چیزی شبیه به پارچه‌ی قهوه‌ای رنگ کثیف و ناپاک با گوشه‌های شاریده که هرگز شسته نشده باشد.

۲۱ دسمبر ۲۰۲۰ به اداره‌ی جواز راندگی اکیتا مراجعه کردم و این اداره جواز راندگی ملی را که در سطح کشور خودم استفاده می‌شود، از من مطالبه کرد. با کابل تماس گرفتم و همان روز جواز راندگی را به نشانی من فرستادند. امروز این پاکت عجیب و غریب را دریافت کردم. کارمند پست‌جاپان

آن را داخل یک پاکت پلاستیکی انداخته بود و طوری قدم برمی‌داشت که خداناکرده به این اثر نفیس تاریخی صدمه‌ای وارد نشود.

تا این وضعیت را دیدم، سعی کردم که خودم را به کوچهی حسن چپ بزنم و بگویم که این پاکت ربطی به من ندارد، ولی چشم پست‌چی به نامم در پشت دروازه افتاد و فقط قلمش را از جیب درآورد و گفت: «لطفاً ابتدا امضا کنید.»

چرا این‌ها را می‌نویسم؟

وقتی از پنج‌برابر شدن نرخ پستی به رئیس این شرکت شکایت کردم، برایم گفت که نگران نباشید. کیفیت کار ما ده‌برابر بهتر شده است. ایشان ادعا کردند که محموله‌های شرکت افغان‌پست را دی‌اچ‌ال به کشورهای خارجی منتقل می‌کند و این دست‌آورد فوق‌العاده بزرگ است که با قیمت کم، بهترین خدمات را ارائه می‌کنیم. با خودم فکر کردم اگر با این قیمت، به چیزی نظیر خدمات دی‌اچ‌ال دسترسی پیدا کنیم، واقعا ارزشش را دارد. با تأسف، پس از گذشت دو ماه از دریافت محموله‌های ما، هرروز ترک‌نگ‌نمبر (شماره‌ی رهگیری) هریک از محموله‌ها را می‌دیدیم و هیچ یک از بسته‌های ما از داخل دفتر این شرکت خارج نشده بودند.

بسیار جالب نیست که فرستادن کتاب از داخل افغانستان به خارج از کشور، به غیر از شعبه‌ی مرکزی این شرکت، از هیچ‌جای دیگر ممکن نیست. مثلاً اگر کسی از هرات بخواهد یک جلد کتاب را برای دوست خود در جرمنی بفرستد، باید از هرات بیاید کابل، دو هفته منتظر نتیجه‌ی کمسیون بماند و سرانجام کتاب را به غرفه‌ی «تسلیمی» بسپارد و ممکن است دو ماه بعد کتاب به دست گیرنده برسد. از تکت‌های پستی یا تمبر تا هنوز استفاده نمی‌کنند و وقتی از یکی از کارمندان این شرکت پرسیدم که چرا تکت پستی ندارید، برایم گفت که تکت پستی داریم اما تحویل‌دار ما چندماه‌ی شده که زندانی است و تکت‌های پستی در پای تحویل‌دار قید است. تا تحویل‌دار آزاد نشود، کاری نمی‌توانیم.

شوربختانه، نرخ‌های این شرکت هیچ تناسبی به نحوه‌ی خدماتش ندارد. در هرجای دنیا، اگر یک کتاب را با پست عادی، از یک گوشه‌ی کشور به گوشه‌ی دیگرش بفرستید، چیزی بین ۴ تا ۶ دالر بیشتر مصرف ندارد. دیروز یک جلد کتاب را که قیمت آن ... بود، از کابل به هرات فرستادم و در کمال تعجب ۹۱۰ افغانی به افغان‌پست پرداختم. این یعنی چیزی حدود ۱۲ دالر امریکایی. اتفاقاً یک‌هفته پیش، یک کارتن ۱۵ کیلویی کتاب را با موت‌های لینی به هرات فرستادم و مبلغ ۷۰۰ افغانی تسلیم کردم.

این چه نوع حالت دفاعی است که به خودمان گرفته‌ایم؟ کتاب‌های چاپ افغانستان را نمی‌گذاریم از کشور خارج شوند ولی کتاب‌های سایر کشورها بدون هیچ نوع سانسوری وارد افغانستان می‌شوند؟ در کشورهای دیگر، شرایط بهتر و ارزان‌تری را برای فرستادن کتاب مهیا می‌کنند تا زمینه‌های انتقال دانش و اطلاعات بهتر فراهم شود، اما در این‌جا تمام درها را به روی ما بسته‌اند.

خلاصه این‌که:

۱. قیمت ارائه‌ی خدمات توسط این شرکت اصلاً منصفانه نیست و با کیفیت خدمات‌شان هیچ هماهنگی ندارد.
موجودیت کمسیون تقشیش، در مغایرت با موازین آزادی بیان است و در حقیقت به نحوی اعمال سانسور بعد از چاپ است.

گزارش

مطالعه و کتاب‌خوانی است که ما می‌توانیم به آگاهی

دست پیدا کنیم و با آگاه‌شدن خود دیگران را نیز آگاه بسازیم.»
امیرجان کوثری، یکی از فعالان مدنی بامیان نیز

در این زمینه به اطلاعات روز می‌گوید «موجودیت کتابخانه در محبس بامیان در حقیقت فراهم‌کردن زمینه‌ی رشد، شکوفایی، بازتربیت و بازپروری، تغییر افکار و رفتار زندانیان

است. از این‌رو ایجاد کتابخانه در درون زندان اقدام نیک و درخور تحسین است.»
حسن‌رضا خاوری، پژوهشگر و استاد دانشگاه، می‌گوید «جرایم در مناطق محروم عمدتاً به‌دلیل نادانی، ضعف نفس و ناگزیری‌هایی است که بر اثر جهل و ندانستن فنون و علوم لازم به وقوع می‌پیوندد.»
آقای خاوری علاوه می‌کند «کتاب راه را باز می‌کند که زندانیان از وقت حبس خود بهره‌ی لازم را در راستای کسب دانش و مهارت‌های تازه صرف کنند و بیشتر اجتماعی و مدنی شوند و همچنین باعث می‌شود که به خاطر همنشینی با مجرمان دیگر سراغ آموختن جرم‌های تازه نروند.»

آقای غرجستانی می‌گوید «طبیعی است که وقتی بخواهیم از طریق کارزار کتاب جمع‌آوری کنیم، کتاب‌های خوب جمع‌آوری نتوانیم. چون عموماً مردم کتاب‌هایی را می‌دهند که زیاد قابل‌خواندن نیست و ارزشی چندنان ندارد. اما از آن جایی که کتاب‌هایی کتابخانه محبس بامیان خریداری شده است، این‌گونه نیست. یعنی ما تلاش کرده‌ایم بهترین کتاب‌ها را مطابق میزان آگاهی و ظرفیت زندانی‌ها، و همین‌طور همان کتاب‌هایی را که خود ما فکر کردیم برای زندانی‌ها مفید است، بخریم.»
غرجستانی در اخیر می‌گوید «ما فعلاً یک نگرانی عمده داریم و آن هم نبود کتاب‌دار است. استخدام کتاب‌دار برای نگهداری کتاب‌های محبس بامیان نیاز به هزینه دارد. اگر کتاب‌دار استخدام نشود واضح است که کتاب‌ها خراب می‌شود. ما تلاش می‌کنیم کتاب‌دار استخدام کنیم، اما چیزی مشخص گفته نمی‌توانیم.»

کتاب‌هایی برای زندانیان

چند تن از فعالان مدنی بامیان به کمک یک نهاد خیریه در محبس بامیان کتابخانه ایجاد کردند

خلوت است میزان جرم و جنایت افزایش می‌یابد. از این‌رو تأسیس کتابخانه در محبس بامیان هم‌زمان با این‌که یک اقدام فرهنگی نیک است تلاش معنادار برای اصلاح‌کردن روح و روان آدم‌های بزه‌کار نیز قلمداد شده می‌تواند. فعالان مدنی و مردم بامیان از این اقدام به خوبی استقبال کرده‌اند و می‌گویند با انجام فعالیت‌هایی از این دست امیدوارند جامعه‌شان پله‌های پیش‌رفت و مدنیت را هرچه زودتر طی کند.

قرار است به‌زودی اتاق جداگانه و مخصوص برای این کتاب‌ها ساخته شود تا زندانی‌ها بتوانند به‌صورت منظم از آن استفاده کنند. گفته شده است که هر زندانی‌ای که بتواند صد صفحه کتاب را در ده دقیقه تشریح کند شش روز از مدت حبس آن کاسته می‌شود.

غلام‌سخی حلامیس، نویسنده و کنش‌گر اجتماعی، در گفت‌وگو با اطلاعات روز در این زمینه می‌گوید «ایجاد کتابخانه در محبس ولایت بامیان می‌تواند در جهت اشاعه و نشر آگاهی در میان زندانیان این ولایت و همین‌طور جامعه‌ی بامیان یک اقدام حیاتی و مهم تلقی شود.»
آقای حلامیس علاوه می‌کند «از سوی دیگر، این کار می‌تواند در عرصه‌ی کاهش جرم و آگاهی از قوانین کشور نیز مفید قلمداد شود. خیلی از جرایم از سوی افراد از سر ناآگاهی از قوانین اتفاق می‌افتد، ایجاد کتابخانه در محبس می‌تواند از تکرار جرایم توسط این افراد در آینده جلوگیری کند و جامعه را به‌سوی سالم‌شدن هدایت کند. فقط از رهگذر

ضیای رفعت

دوم - گفت‌وگو

طولانی شدن جنگ افغانستان، و بن بست در راه حل نظامی نشان می‌دهد که راه حل سیاسی باید در دستور کار طرف‌های جنگ قرار گیرد. بدون شک توافق سیاسی همه‌جانبه میان دولت‌های افغانستان و پاکستان و نقش امریکا در روند ایجاد صلح حیاتی است. این نقش باید بر مبنای واقعیت‌های سیاسی منطقه استوار باشد. برای دستیابی به راه حل سیاسی، مذاکره‌ی طرف‌های جنگ به شرح زیر اجتناب‌ناپذیر است:

۱- طرف‌های گفت‌وگو

با توجه به این واقعیت که طولانی شدن جنگ در افغانستان عامل‌های خارجی و داخلی دارد، مناسب خواهد بود که طرف‌های اثرگذار در مذاکره، این‌گونه تعریف شود:

الف- افغانستان و پاکستان: حل مشکل افغانستان نخست در گرو گفت‌وگوهای سازنده‌ی دولت‌های افغانستان و پاکستان است. اگر به تاریخ ۷۱ ساله‌ی رابطه‌ی این دو کشور غیر جانب‌دارانه نگاه کنیم، باید اعتراف کنیم که اگر پاکستان در چهل سال اخیر همسایه‌ی خوبی برای افغانستان نبوده است، افغانستان نیز در ۳۱ سال نخست این دوره، همسایه خوبی برای پاکستان نبوده است؛ حتی افغانستان با دام‌زندان بر اختلاف‌های مرزی، پیشگام سیاست خصمانه در رابطه‌ی متقابل دو کشور بوده است. حالا که دریافته‌ایم که از تقابل پیدا و پنهان در برابر یکدیگر، هر دو کشور نه تنها سود نبرده‌اند، بلکه هر دو با گذشت زمان به نحو روزافزونی گرفتار بلای خانمان‌سوز هراس‌افکنی و گسترش افراطیت دینی شده‌اند، وقت آن رسیده است که هر دو کشور برپایه‌ی واقع‌گرایی سیاسی و درک دقیق متقابل، این جسارت را داشته باشند که به سیاست‌های خصمانه متقابل نقطه‌ی پایان بگذارند. بسیار خوش‌بینانه خواهد بود که تأمین صلح در افغانستان را بدون توافق همه‌جانبه‌ی سیاسی میان افغانستان و پاکستان میسرشدنی بدانیم.

ب- ایالات متحد امریکا و بازیگران همسایه و منطقه: پس از بازشدن گره رابطه‌ی افغانستان و پاکستان، دومین گره کور، بدگمانی‌های بعضی از بازیگران همسایه و منطقه در قبال سیاست‌های ایالات متحده امریکا در افغانستان است. این کشور با آن‌که در آغاز حضورش در افغانستان توانسته بود اجماع منطقی را پشت‌سر سیاست‌هایش داشته باشد اما رفته‌رفته به سبب ناکامی در مهار هراس‌افکنی و تأمین امنیت در افغانستان، هم حمایت منطقی را از دست داده است و هم علی‌رغم صدها میلیارد دلار کمک‌های نظامی، اقتصادی و اجتماعی در افغانستان،

نارضایتی‌های داخلی این کشور علیه خود را افزایش داده است. اگر امریکا نتواند و یا نخواهد در پی‌ریزی راهبرد جدید برای صلح در افغانستان، از واقع‌بینی لازم استفاده کند و بر سر شیوه و میزان نفوذ نظامی‌اش در افغانستان با بازیگران اصلی منطقه کنار بیاید، هیچ بعید نیست که پس از یک جنگ طولانی نامؤثر، به صلح ناپایدار دست یابد. صلحی که شاید منفعت کوتاه‌مدت افغانستان و امریکا را در پی داشته باشد اما در میان‌مدت، بار دیگر افغانستان دست‌خوش نابسامانی‌ها و پیچیدگی‌های خطرناکی خواهد شد که زیان‌های سنگینی بر افغانستان، امریکا و منطقه تحمیل خواهد کرد.

ب- دولت افغانستان و طالبان: در صورتی که گفت‌وگوهای جدی مبتنی بر حسن نیت متقابل میان افغانستان و پاکستان و امریکا و منطقه به نتیجه‌ی مثبت بینجامد، آن‌گاه نوبت مذاکره میان دولت افغانستان و گروه طالبان خواهد بود. گفت‌وگوهای جاری با طالبان، یعنی گفت‌وگوهای پیشا گفت‌وگوی افغانستان و پاکستان، گفت‌وگوهای سخت و زمان‌گیر و در نهایت بی‌نتیجه خواهد بود؛ زیرا طالبان کنونی به سبب برخورداری از حمایت‌های مالی، نظامی و استخباراتی خارجی‌ست که می‌توانند خود را در برابر ارتش منظم افغانستان سرپا نگاه دارند و به طفیل همین حمایت‌هاست که توانایی چانه‌زنی بالا در هر گونه گفت‌وگویی دارند. هرگاه این گروه در نتیجه‌ی توافق میان افغانستان و پاکستان و امریکا و منطقه از این کمک‌ها محروم شوند، دیگر توان جنگ را از دست می‌دهند و هیچ راهی جز دست‌بردآشتن از جنگ و پیوستن به روند سیاسی ندارند. ادامه‌ی گفت‌وگو با طالبان کنونی، نه تنها به قطع جنگ منجر نمی‌شود که این گروه را در میدان سیاست نیز پیش خواهد انداخت و ابتکار عمل سیاسی از یک دولت (دولت افغانستان) به یک گروه غیر مسؤول نظامی انتقال خواهد کرد. چنین تحولی طالبان را علاوه از یک قدرت نظامی، به قدرت سیاسی نیز تبدیل خواهد کرد.

حتا در خوشبینانه‌ترین پیش‌بینی اگر دولت افغانستان بدون توافق همه‌جانبه‌ی سیاسی با پاکستان، موفق به توافق صلح با طالبان شود باز هم جنگ ادامه خواهد یافت؛ زیرا پاکستان همچنان قادر خواهد بود که گروه دیگری را با نام و بهانه‌ی دیگری وارد عرصه‌ی جنگ با دولت افغانستان کند؛ همان کاری که در گذشته کرده است.

ت- سازمان‌های جهانی: سازمان ملل متحد، سازمان ناتو، و سازمان همکاری‌های شانگهای می‌تواند در آوردن اجماع منطقی در روند گفت‌وگوها در هر جا که دیپلماسی گفت‌وگو اقتضا کند، سهم‌گیر شوند و طرف‌های اصلی را تشویق به صلح پایدار کنند.

راهکار گفت‌وگوی صلح پایدار (۲)



۲- روش و محل گفت‌وگو

- مذاکره‌ی دولت‌های افغانستان و پاکستان بهتر است با حضور نماینده‌ی سازمان ملل متحد و ایالات متحده امریکا صورت گیرد. این حضور می‌تواند مانع افزون‌طلبی‌های افغانستان و پاکستان از همدیگر شود. - مذاکره‌ی ایالات متحده امریکا با شماری از کشورهای همسایه و منطقه کم‌از کم باید شامل روسیه، چین، ایران، هند، پاکستان، افغانستان، ازبکستان، ترکمنستان، تاجکستان و سازمان ناتو در کشوری بی‌طرف شود. - مذاکره‌ی دولت افغانستان با گروه طالبان بهتر است به ریاست نماینده‌ی سازمان ملل متحد، و در حضور نمایندگان از سوی ایالات متحده امریکا، و سازمان‌های ناتو شانگهای، در کشوری بی‌طرف برگزار شود و در توافق نهایی آن، کشورهای همسایه به شمول روسیه و هندوستان اضافه شوند.

۳- موضوع گفت‌وگو

الف) توافق آتش‌بس میان دولت افغانستان و مخالفان نظامی در جریان گفت‌وگوها و نحوه‌ی نظارت بر آتش‌بس.

ب) توافق دولت‌های پاکستان و افغانستان در تنش‌زدایی بین دو کشور و رفع هر گونه سوءتفاهم و موضوع‌های اختلافی تاریخی.

ج) توافق همه کشورها و سازمان‌های شرکت‌کننده در گفت‌وگوها، بر استمرار همکاری‌های همه‌جانبه با افغانستان تارسیدن به صلح پایدار و ثبات سیاسی و بازسازی.

د) توافق همه کشورها و سازمان‌های شرکت‌کننده در گفت‌وگوها، برای چگونگی همکاری‌های نظامی با افغانستان به هدف تأمین صلح پایدار.

ه) تفاهم دولت افغانستان و مخالفان نظامی برای مشارکت مخالفان نظامی در قدرت با توسل به روش‌های دموکراتیک و قانونی.

و) توافق همه کشورها و سازمان‌های شرکت‌کننده در گفت‌وگوها، بر سر راهکار

مؤثر به منظور تنبیه طرف‌های نقض‌کننده‌ی توافق‌نامه‌ی نهایی.

۴- تفاهم‌نامه‌ی صلح

این تفاهم‌نامه سندی است که از سوی حکومت افغانستان و مخالفان نظامی امضا می‌شود و اجرای آن پس از تبدیل شدن به توافق‌نامه الزامی‌ست.

۵- توافق‌نامه‌ی صلح

تفاهم‌نامه‌ی صلح با طالبان وقتی می‌تواند به توافق‌نامه تبدیل و اجرای آن الزامی شود که در همایش بزرگ ملی متشکل از وزیران، عضوهای شورای ملی، عضوهای شوراها و ولایتی، نمایندگان حزب‌های سیاسی (دارای مجوز رسمی فعالیت)، نمایندگان مخالفان نظامی، نمایندگان استادان دانشگاه‌ها و موسسه‌های تحصیلات عالی دولتی و خصوصی، نمایندگان معلمان وابسته به وزارت معارف و مکتب‌های خصوصی، نمایندگان سازمان‌های مدنی، و شخصیت‌های دینی و فرهنگی شناخته‌شده،

حتا در خوشبینانه‌ترین پیش‌بینی اگر دولت افغانستان بدون توافق همه‌جانبه‌ی سیاسی با پاکستان، موفق به توافق صلح با طالبان شود باز هم جنگ ادامه خواهد یافت؛ زیرا پاکستان همچنان قادر خواهد بود که گروه دیگری را با نام و بهانه‌ی دیگری وارد عرصه‌ی جنگ با دولت افغانستان کند؛ همان کاری که در گذشته کرده است.

به رایزنی و نظرخواهی گذاشته شود. سپس تفاهم‌نامه به تأیید شورای وزیران و تصویب شورای ملی کشور برسد.

یادآوری

۱- در معرفی نمایندگان به همایش بزرگ ملی رعایت برابری جنسیتی الزامی است. ۲- اگر تا انعقاد تفاهم‌نامه، زمینه برای برگزاری لویه‌جرگه‌ی قانون اساسی فراهم شد، تفاهم‌نامه به جای همایش بزرگ ملی، پس از تأیید شورای وزیران، جهت رایزنی و تصویب به لویه‌جرگه‌ی قانون اساسی پیشکش شود.

سوم- صلح و انتخابات ریاست‌جمهوری یکی از نکته‌های بحث‌برانگیز در پیوند با گفت‌وگوهای صلح، انتخابات ریاست جمهوری‌ست. عده‌ای گمان می‌کنند که به‌جای حکومت منتخب، باید سراغ حکومت موقت رفت، تا زمینه‌ی سهم‌گیری مخالفان نظامی در قدرت سیاسی فراهم شود. این استدلال به دلیل‌های ذیل چندان موجه نمی‌نماید:

عباس عارقی

جو بایدن، رییس‌جمهور ایالات متحده امریکا گفته است که پابندی به مهلت تعیین‌شده برای خروج نیروهای این کشور از افغانستان «به دلایل فنی» «خیلی دشوار» است. این در حالی است که آلمان حضور نیروهایش را در شمال افغانستان به مدت یک سال دیگر تمدید کرده است و سازمان پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) نیز گفته است که حضور یا خروج نیروهای نظامی ناتو از افغانستان بستگی به شرایط دارد.

گروه طالبان در واکنش به اظهارات اخیر ریاست‌جمهوری امریکا در بیانیه‌ی نوشته است که اگر همه‌ی نیروهای خارجی مطابق پیمان دوحه در زمان معین‌شده از افغانستان بیرون نشوند، بدون شک نقض پیمان از سوی جهت امریکایی پنداشته می‌شود که مسئولیت آن به جهت مقابل راجع می‌گردد. گروه طالبان هشدار داده‌اند که در صورت خارج‌نشدن نیروهای خارجی طبق توافق‌نامه دوحه، این گروه به نمایندگی از «ملت مسلمان و مجاهد افغانستان ناگزیر خواهد بود که از دین و کشور خود دفاع نماید و به جهاد و مبارزه مسلحانه در برابر نیروهای اشغالگر دوام بدهد».

پس از امضای توافق‌نامه دوحه میان امریکا و طالبان، حملات نظامی این گروه بر نیروهای خارجی به صفر رسیده است، اما از سوی دیگر حملات نظامی و حملات انفجاری با بمب‌های مقناطیسی بر نیروهای امنیتی افغانستان

و کارمند ادارات دولتی شدت گرفته است. حالا که پروسه صلح طالبان با امریکایی‌ها و البته اندکی با حکومت و نیروهای سیاسی افغانستان تا حدی به پیش رفته، هشدار از سرگیری جنگ علیه نیروهای خارجی از سوی طالبان چقدر جدی است و چه تأثیری روی ادامه‌ی پروسه صلح خواهد گذاشت؟

تابش فروغ، کارشناسی مسائل سیاسی در گفت‌وگو با اطلاعات روز، هشدار اخیر طالبان مبنی بر ادامه‌ی جنگ با نیروهای خارجی را به نوعی بلوف سیاسی می‌داند و می‌گوید طالبان از مجرای مختلف در حال چانه‌زنی با دیپلمات‌های امریکایی هستند. «تهدید به از سرگیری جنگ با امریکا یک بلوف سیاسی است که در واقع مصرف داخلی برای این گروه دارد. طالبان می‌خواهند پیش از هر توافق دیگری بر سر تغییر ضرب‌العجل خروج امتیازات بیشتری از امریکا بگیرند. عنصر وقت احتمالاً متغییر مهمی در محاسبات سیاسی طالبان نیست. آن‌ها دست‌کم پس از ۲۰۰۹ جسته و گریخته مذاکرات مستقیم و غیرمستقیم با امریکایی‌ها و شماری از هم‌پیمانان اروپایی امریکا داشته‌اند.»

آقای فروغ بر این باور است که گروه طالبان از پس هزینه‌ی سیاسی برگشت به جنگ با امریکا برنمی‌آید. شاید از منظر نظامی بتواند در دسری به خروج نیروهای امریکایی و ناتو ایجاد کند، اما حامیان منطقه‌ای طالبان این اجازه را نمی‌دهند: «استراتژیست‌های



هشدار طالبان به امریکا؛

اراده برای از سرگیری جنگ یا بلوف سیاسی؟

می‌گویند همان را انجام می‌دهند. به نظر من اگر امریکایی‌ها طبق توافق‌نامه دوحه از افغانستان خارج نشوند، طالبان همان‌طوری که گفته‌اند بر خارجی‌ها حملات نظامی‌شان را شروع می‌کنند. اگر پیش از آن طرحی را که طالبان به امریکایی‌ها داده قبول شود، امکان دارد که حملات نظامی از سر گرفته نشود.» آقای مطمئن معتقد است که اگر امریکایی‌ها

نظرمحمد مطمئن، تحلیلگر مسائل سیاسی در گفت‌وگو با اطلاعات روز، هشدار و تهدید گروه طالبان مبنی بر ادامه جنگ طالبان با نیروهای خارجی را جدی می‌داند و می‌گوید اگر امریکایی‌ها از افغانستان بیرون نشوند، طالبان چیزی را که گفته‌اند در آن جدی هستند. «معلوم است که طالبان هیچ وقت در سیاست فریبکار نیستند، چیزی را که

پاکستانی که گردانندگان اصلی روابط طالبان با امریکا و کشورهای منطقه‌اند، قطعاً مانع چنین عقب‌گردی خواهند شد. از این رو من فکر می‌کنم که مذاکرات صلح هرچند کند، ادامه می‌یابد؛ طالبان با تغییر زمان خروج توافق می‌کنند و احتمالاً بخشی از بن‌بست مذاکرات در نشست ترکیه حل خواهد شکست.»

گزارش

جوند بادغیس؛

تحریم اقتصادی طالبان و بیم بروز فاجعه‌ی مرگبار



VOA

عبدالعزیز بیگ، رییس شورای ولایتی بادغیس در صحبت با روزنامه اطلاعات روز می‌گوید که گروه طالبان در تمام بخش‌های ولسوالی جوند به استثنای مرکز این ولایت حضور دارند و تا ده روز پیش به شکل قاچاقی مواد اولیه از ساحه‌ی حاکمیت طالبان به جوند منتقل می‌شد، اما حالا این مسیرها هم مسدود شده است.

صالح: محاصره ننگین است

امرالله صالح، معاون نخست ریاست جمهوری می‌گوید که ولسوالی جوند در محاصره غذایی گروه طالبان قرار دارد و گروه طالبان مردم را به‌خاطر انتقال نان «شکنجه» می‌کند و حتی می‌کشد.

او در فیسبوکش نوشته است: «محاصره غذایی جوند لکه ننگین و شرم‌آور دیگری را در کارنامه طالب درج می‌کند.» او گفته است که تلاش‌ها برای رساندن نان و آذوقه به باشندگان جوند آغاز شده است: «طالب نه‌تنها تغییر نکرده است بلکه وحشی‌تر و جاهل‌تر و عقده‌مندتر شده است. محاصره غذایی جوند لکه ننگین و شرم‌آور دیگری را در کارنامه طالب درج می‌کند. چه این گروه صلح کند یا نکند این لکه‌ها از جبین ناپاکش دور نخواهد شد.»

آمار اداره محلی بادغیس نشان می‌دهد که بیش از ۱۸۰ هزار تن در ولسوالی جوند زندگی می‌کنند و از این میان، در حدود یک هزار خانواده در مرکز این ولسوالی زیر تحریم‌های اقتصادی شدید گروه طالبان قرار دارند.

حسام‌الدین شمس، والی بادغیس در گفت‌وگو با روزنامه اطلاعات روز می‌گوید که بیش از یک دهه از مسدودشدن راه‌های ارتباطی جوند از سوی گروه طالبان می‌گذرد و این گروه از سه سال به این سو، به تحریم اقتصادی ساکنان این ولسوالی روی آورده‌اند: «ما بارها در ولسوالی جوند تلاش کردیم، تا با پادرمیانی بزرگان قوم و اعضای شورای ولایتی محاصره اقتصادی را ختم کنیم، اما طالبان درخواست ما نپذیرفتند.»

به باور او، با تداوم محاصره اقتصادی ولسوالی جوند، بیشترین صدمه را غیرنظامیان می‌بینند و باید گروه طالبان دست از تحریم اقتصادی بردارند.

والی بادغیس می‌گوید که تنها راه اکمالات نیروهای دولتی مستقر در جوند، از طریق هوا است و هرازگاهی از اعاشه این نیروها به ساکنان مرکز ولسوالی جوند نیز کمک توزیع می‌شود.

بازگشایی راه جوند؟

ساکنان مرکز ولسوالی جوند از حکومت حمایت می‌کنند و به گفته‌ی اعضای شورای ولایتی بادغیس، فشار نظامی بالای مرکز این ولسوالی به هدف متقاعد کردن آنان به دست کشیدن از حمایت نظام است.

عبدالعزیز بیگ، رییس شورای ولایتی بادغیس در صحبت با روزنامه اطلاعات روز می‌گوید گروه طالبان راه منتهی به ولسوالی جوند را داخل یک دره دیوار کرده‌اند و به هیچ عنوان اجازه نمی‌دهند که مواد اولیه به مردم برسد: «مردم ملکی در ولسوالی جوند مشکلات زیادی دارند و اگر طالبان مواد غذایی را کشف کنند، حریق می‌کنند. طالبان تا وقتی به فشار نظامی بالای جوند ادامه می‌دهند، تا مرکز این ولسوالی به دست آنان سقوط کند.»

ساکنان ولسوالی جوند، از عملکرد حکومت مبنی بر راه‌اندازی نکردن عملیات پاکسازی در مسیر ولسوالی جوند انتقاد می‌کنند و هشدار می‌دهند که تداوم این روند باعث افزایش فاصله میان مردم و حکومت خواهد شد. بارها نمایندگان مردم در پارلمان و شورای ولایتی بادغیس خواستار ختم محاصره ولسوالی جوند شده‌اند، اما تاکنون کاری در این بخش صورت نگرفته است.

حسام‌الدین شمس، والی بادغیس در پاسخ به خبرنگار روزنامه اطلاعات روز مبنی بر بازگشایی راه جوند می‌گوید که برنامه‌ای برای درهم‌شکستن محاصره ولسوالی جوند روی دست دارند.

جوند یکی از ولسوالی‌های مهم در بادغیس است. این ولسوالی با ولایت‌های غور و فاریاب هم‌مرز است، اما بخش عظیمی از جغرافیای این ولسوالی توسط طالبان کنترل می‌شود. در کنار جوند، ولسوالی‌های بالامرغاب و مسیر شاهراه هرات - قلعهنو و چندین مسیر دیگر زیر کنترل طالبان قرار دارد.

۳- گفت‌وگو و توافق دولت افغانستان با طالبان اولویت سوم رسیدن به صلح در افغانستان است.
۴- انتخابات دموکراتیک ریاست‌جمهوری عامل استمرار ثبات نسبی در کشور است که نباید در هیچ‌گونه گفت‌وگویی با هیچ طرفی، کنار گذاشته شود؛ زیرا انتخابات نه‌تنها مانع پیوستن هیچ گروهی به روند سیاسی و در دست‌گرفتن قدرت سیاسی نیست بلکه تسهیل‌کننده‌ی انتقال قدرت سیاسی از مسیر قانونی، دموکراتیک و مسالمت‌آمیز برای همه‌بازیگران قدرت سیاسی داخلی است.

پیشنهادها

۱- حکومت سازمان‌های علمی و پژوهشی دولتی و غیر دولتی را تشویق به برگزاری همایش‌های علمی در پیوند به نحوی گفت‌وگو با مخالفان نظامی و از داده‌های علمی این همایش‌ها در وضع راهبرد تأمین صلح در کشور استفاده کند.

۲- حکومت تحلیل‌گران را برای کسب مشوره در پیوند به سازوکار صلح دعوت کند.

۳- حکومت در مورد چستی و اهمیت «صلح پایدار» کارزار گسترده‌ی تبلیغاتی در سطح رسانه‌ها راه‌اندازی کند.

۴- حکومت شخصیت‌های مستقل سیاسی و گروه‌های سیاسی غیر سنتی و نواندیش، و سازمان‌های مدنی را در جهت پشتیبانی از خواست‌های مدنی، تشویق به هم‌صدایی با خود در برابر مخالفان نظامی و گروه‌های سیاسی عقب‌گرای داخلی کند.

۵- حکومت در دادن آگهی به توده در مورد اهمیت رسیدن به «صلح پایدار»، پاس‌داری از «حقوق اساسی شهروندان مندرج در قانون اساسی» راهکارهای هدف‌مند و مؤثر تبلیغاتی را روی دست گیرد تا بتواند در هرگونه گفت‌وگویی با مخالفان نظامی، از حمایت قاطع ملی بهره‌ور شود.

منابع

۱- جان؛ بیلسن. امنیت بین‌الملل در عصر پس از جنگ سرد، ترجمه‌ی حسین محمدی نجم. تهران: نشر آرین.
۲- جواد؛ امان‌الله. (۲۰۱۹/۲/۲۴). «تلفات غیرنظامیان افغان در سال ۲۰۱۸...». وب‌سایت رادیو دویچه‌وله آلمان.
۳- سجاده؛ سید حسین. (۲۶ ژوئیه ۲۰۱۹). «وب‌سایت رادیو بی‌بی‌سی».

۴- سفارت افغانستان در بیجینگ. مصاحبه‌ی نویسنده با یکی از مقام‌های سفارت.

۵- فلسفی، هدایت‌الله. «صلح جاویدان و حکومت قانون». فرهنگ نشر نو.

۶- محمودی، صلح پایدار، کانت و بازتاب آن در جهان امروز.

پایان

گزارش

روز، بر پیچیدگی بازی میان امریکا و طالبان اشاره می‌کند و می‌گوید ما دیدیم که طالبان علیه نیروهای امریکایی اعلام جهاد کرده بودند و یگانه شرط صلح‌شان هم خروج نیروهای امریکایی از افغانستان بود: «ولی از یک سال به این سو می‌بینیم که با امریکایی‌ها آتش‌بس کرده‌اند، اما نیروهای امنیتی افغانستان را می‌کشند و هیچ باکی هم ندارند. شک ندارم که طالبان توانایی جنگ با نیروهای امریکایی را دارند، اما معلوم نیست که طالبان این ریسک را می‌پذیرند که پروسه صلح را کاملاً با خطر روبه‌رو کنند و بار دیگر وارد جنگ شوند تا با زور نظامی به اهداف‌شان برسند.»

آقای مهدی با اشاره به نشست سه‌جانبه به اضافه یک در مسکو که در آن نمایندگان سه قدرت بزرگ (ایالات متحده امریکا، چین و روسیه) به اضافه پاکستان حضور داشتند، امیدوار است که اعلامیه‌ای پایانی نشست مسکو ممکن طالبان را مجاب کند که روی شکست پروسه صلح خطر نکنند: «اعلامیه‌ی مسکو ما را امیدوار می‌سازد، به این خاطر که در نتیجه‌ی نشست مسکو سه قدرت بزرگ به اضافه پاکستان که حامی اصلی طالبان است و این گروه را در خاک خود پناه داده، از بازگشت امارت اسلامی طالبان حمایت نشده است. به‌نظر من این می‌تواند طالبان را متوجه کند که این گروه با زور نظامی نمی‌تواند آنچه را می‌خواهد به دست بیاورد. به همین دلیل هشدار اخیر طالبان بیشتر از این‌که جدی باشد، بلوف نظامی و سیاسی است.»

۱- حکومت موقت نمی‌تواند سازوکار قانونی داشته باشد، از این لحاظ نمی‌توان برای آن مبنای مشروعیت سراغ کرد.

۲- حکومت موقت فرصتی برای بر روی کار آمدن چهره‌های صرف سیاسی و نه متخصص در مرکز قدرت سیاسی و اداری خواهد بود.

۳- حکومت موقت به دلیل ضعف تخصص در رهبری آن که خواهی‌نخواهی گرفتار آن می‌شود، فاقد برنامه‌ی مفید حکومتداری خواهد بود.

۴- حکومت موقت سکوی پرشی برای سیاستمداران غیر حرفه‌ای (سیاستمدارانی که چندان اهل دانش و تخصص نیستند) برای قبضه‌ی قدرت در حکومت منتخب بعد از آن خواهد بود.

۵- حکومت موقت به سبب غیرمنتخب‌بودن، غیر دموکراتیک، فاقد پایگاه ملی و وجاهت ملی و بین‌المللی خواهد بود.

۶- حکومت موقت به سبب ناکارآمدی سیاسی و اداری، روند حکومتداری مؤثر را با گسست سیاسی و کاری روبه‌رو خواهد کرد.

۷- حکومت موقت به سبب تشکل نامتجانس بازیگران داخلی در قدرت، احتمال فروپاشی سیاسی یا دست‌کم خودگردانی سیاسی (انارشیزم) را در پی خواهد داشت.

۸- حکومت موقت به سبب ضعف‌های یاد شده، فرصتی خواهد بود برای مداخله‌ی منفی بازیگران منطقه‌ی.

با توجه به نکته‌هایی که گفته شد، به صلح افغانستان نخواهد بود که به جای دست‌یافتن به حکومت منتخب بر مبنای قانون، سراغ حکومت موقت با توسل به سازوکارهای غیر قانونی برویم. کسانی که می‌پندارند مخالفان نظامی تنها از طریق حکومت موقت خواهان پیوستن به روند سیاسی اند، می‌توان آن‌ها را در برابر این پرسش قرار داد که اگر مخالفان نظامی به راستی در پی صلح اند، چرا خواهان مشارکت سیاسی از روندهای قانونی نیستند؟

نکته‌ی دیگر این‌که مخالفان نظامی شاید با طرح‌کردن موضوع حکومت موقت در پی آن باشند که کشور را دچار گسست سیاسی-اداری کنند تا به این وسیله نه تنها به صلح پایدار دست نیابیم بلکه ثبات سیاسی-امنیتی نسبی کنونی را نیز از دست بدهیم؛ همان هدفی که بعضی از حامیان خارجی‌شان سال‌هاست برای رسیدن به آن تلاش می‌کنند.

نتیجه

۱- گفت‌وگو و توافق همه‌جانبه‌ی سیاسی میان افغانستان و پاکستان، گام اصلی رسیدن به صلح در افغانستان است.

۲- گفت‌وگو و توافق سیاسی میان ایالات متحده امریکا و کشورهای همسایه و منطقه دومین اولویت صلح در افغانستان است.

از افغانستان خارج نشوند، جنگ شدت پیدا کند و توافق‌نامه دوحه نقض شود، گفت‌وگوی بین‌افغانی که جزئی از توافق‌نامه‌ی دوحه است نیز خاتمه می‌یابد: «اگر امریکایی‌ها در وقت مشخص که روی آن توافق‌شده خارج نشوند، طالبان بر خارجی‌ها حملات را شروع می‌کنند و این به ضرر هر دو جناح است، اما امریکایی‌ها زیاد توان می‌کنند. زیرا بعد از آن ممکن است طالبان همان چیزهایی را که در این توافق‌نامه قبول کرده بودند دوباره قبول نکنند، چرا که روزبه‌روز قدرت طالبان بیشتر می‌شود.»

لطیف آرش، نویسنده و استاد دانشگاه در گفت‌وگو با اطلاعات روز می‌گوید طالبان بر سر دوراهی قرار گرفته‌اند. در صورت عدم خروج نیروهای خارجی اگر طالبان در مقابل این نیروها خاموش بنشینند، احتمال انشعاب درونی در گروه طالبان زیاد است و طیف رادیکال طالب ممکن از بدنه‌ی طالبان جدا شوند. در صورتی که جنگ طالبان با نیروهای خارجی از سر گرفته شود، جنگ طالبان با نیروهای امنیتی افغانستان نیز شدت خواهد گرفت: «طالبان از تاکتیک‌های جدید استفاده خواهند کرد. چنان‌که انس حقانی چندی پیش در یک تویت نوشته بود، اگر پروسه صلح دوحه ناکام شود و جنگ از سر گرفته شود، این جنگ مرگ‌بار خواهد بود. چون این گروه به پهباد و تکنولوژی جدید مسلح شده است.»

داکتر محی‌الدین مهدی، پژوهشگر و نماینده پیشین مردم در پارلمان در گفت‌وگو با اطلاعات

پیشنهاد ۲۴ رهبر جهان برای تشکیل معاهده بین‌المللی مقابله با همه‌گیری‌ها

این مقاله مشترک در شرایطی منتشر می‌شود که بسیاری از کشورهای جهان از تصمیمات و رفتار یکدیگر در همه‌بستگی جهانی علیه کرونا انتقاد کرده‌اند.

پیشتر ائتلافی از نهادهای امدادی و خیریه هشدار دادند که کشورهای ثروتمند در حال احتکار واکسن کرونا هستند و در مقابل کسانی که در کشورهای کم‌درآمد زندگی می‌کنند شانس ایمن شدن را از دست می‌دهند.

اخیرا نیز بریتانیا و اتحادیه اروپا بر سر صادرات واکسن دچار اختلاف شده‌اند.

در عین حال بریتانیا و سازمان بهداشت جهانی نسبت به بستن راه‌های ارتباطی و «محاصره» هشدار داده‌اند. همزمان اتحادیه اروپا از شرکت‌های دارویی به ویژه استرازنکا به دلیل عدم اجرای تعهداتش انتقاد کرده است. هرچند استرازنکا عدم پایبندی به تعهداتش را تکذیب کرده است.

۲۴ تن از رهبران کشورهای جهان هشدار داده‌اند که همه‌گیری نشان می‌دهد «تا زمانی که همه در امنیت نباشند، هیچ کس ایمن نیست».

در این مقاله که نام رئیس سازمان بهداشت جهانی نیز در میان نویسندگان آن به چشم می‌خورد، آمده «برای ایجاد همکاری‌های فرامرزی، لازم است معاهده‌های مشابه معاهده پس از جنگ جهانی دوم منعقد شود».

در این مقاله که روزنامه‌هایی همچون لوموند و دیلی تلگراف آن را به چاپ رسانده‌اند، یادآوری شده که «در آن زمان، به دنبال ویرانی ناشی از دو جنگ جهانی، رهبران سیاسی گرد هم آمدند تا سیستم چند جانبه را پایه بگذارند».

این رهبران جهان هدف را «از بین بردن وسوسه ملی‌گرایی و انزوا طلبی» عنوان کرده‌اند تا بار دیگر زمینه برای صلح و رفاه و بهداشت در سطح جهانی فراهم شود.



اطلاعات روز: بیش از ۲۰ رهبر جهان خواستار یک معاهده بین‌المللی جدید برای کمک به مقابله با همه‌گیری‌های آینده هستند.

به گزارش بی‌بی‌سی فارسی، در مقاله‌ای که در روزنامه‌های جهان منتشر شده است، رهبران این کشورها از جمله فرانسه، آلمان، کره جنوبی و آفریقای جنوبی نوشته‌اند که ویروس کرونا بزرگترین چالش برای جامعه جهانی از زمان وقوع جنگ جهانی دوم است.

بنابر این مقاله، مسئله این است که بحران سلامت یا یک همه‌گیری دیگر «چه زمانی» اتفاق می‌افتد و دیگر پرسش این نیست که آیا اتفاق می‌افتد یا نه.

آنها نوشته‌اند کشورها باید در آینده آمادگی بیشتری داشته باشند و دسترسی جهانی و عادلانه به واکسن‌ها، داروها و تشخیص‌ها را تضمین کنند.

امریکا و چین در میان امضا کنندگان متن نیستند.

رویترز:

کارشناسان سازمان ملل حوثی‌ها را مسئول حمله خونین اخیر به فرودگاه عدن می‌دانند

است که حوثی‌ها قبلا در حملات خود از آن استفاده کرده‌اند.

حمله به فرودگاه عدن در لحظه ورود اعضای دولت عبدالربه هادی منصور به این فرودگاه انجام شد. اعضای دولت آقای هادی با هدف پیوستن به جدایی‌طلبان جنوب یمن و تشکیل یک کابینه جدید وارد این بندر شدند.

اگرچه هیچ کدام از وزرا در این حملات کشته نشدند، اما برخی مقامات دولتی و سه عضو کمیته بین‌المللی صلیب سرخ جزو کشته‌شدگان بودند.

بپذیرند. دولت یمن که سازمان ملل آن را به رسمیت می‌شناسد، این طرح را پذیرفته، اما حوثی‌ها می‌گویند که انتظاراتشان را برآورده نمی‌کند.

گزارش کارشناسان سازمان ملل می‌گوید که حوثی‌ها از دو منطقه که تحت کنترل آنها بوده است با موشک فرودگاه عدن را هدف قرار دادند. یکی از این مناطق فرودگاهی در شهر تعز و دیگری یک مرکز پلیس در شهر دماز بوده است.

به گفته این کارشناسان، موشک‌ها از همان نوعی

حوثی‌ها که نیروهای متحد ایران محسوب می‌شوند، هر گونه مسئولیت در این حمله را رد کرده‌اند.

رویترز می‌نویسد، این دیپلمات‌ها مشخص نکردند که چرا روسیه مانع انتشار عمومی این گزارش شده است. نمایندگی روسیه در سازمان ملل متحد نیز از پاسخ در این باره خودداری کرد.

این گزارش در مقطع حساسی برای دولت جو بایدن به سازمان ملل ارائه شده است، زمانی که واشینگتن و سازمان ملل حوثی‌ها را تحت فشار قرار داده‌اند تا طرح صلح عربستان سعودی را

اطلاعات روز: دو منبع دیپلماتیک به خبرگزاری رویترز گفتند، گروه کارشناسان سازمان ملل در تحقیقات خود به این نتیجه رسیده شورشیان حوثی مسئول حمله اخیر به فرودگاه عدن هستند که هنگام ورود اعضای دولت یمن به این فرودگاه انجام شد و ۲۲ نفر در جریان آن جان باختند.

به نقل از رادیو فردا، به گفته این منابع دیپلماتیک، کارشناسان سازمان ملل روز جمعه در نشست غیرعمومی یافته‌های خود را در اختیار این سازمان قرار دادند، اما روسیه مانع انتشار آن شد.

نشست بین‌المللی کمک به سوریه؛

امید بروکسل به جمع‌آوری میلیاردها دلار برای آوارگان

بلینکن خواستار بازگشایی دومین گذرگاه مرزی ترکیه برای انتقال کمک به حدود ۴ میلیون سوری همچون بازگشایی گذرگاه عراق برای ارسال کمک به جمعیت ۱ میلیون و ۳۰۰ هزار نفری در شمال شرق سوریه شد که اکنون تحت کنترل چند صد نظامی آمریکایی و نیروهای کرد متحد آمریکا است.

بلینکن با اشاره به اینکه همه اعضای شورا فرزند و احتمالا نوه دارند، پرسید چگونه ممکن است «که در قلبمان یک انسانیت مشترک نداشته باشیم تا اقدام معنی داری انجام دهیم» آنهم در حالی که اوضاع انسانی در سوریه «وخیم» است و بدتر می‌شود.

آقای بلینکن که خود دارای فرزند است، از اعضای شورا خواست تا به فرزندانشان فکر کنند و گفت: «علیرغم اختلافاتمان، باید راهی برای انجام کاری برای کمک به مردم پیدا کنیم. این مسئولیت ماست و شرم آور است اگر چنین کاری انجام ندهیم.»

بلینکن گفت: «متوقف کردن کمک‌های بشردوستانه آنهم در حالی که میلیون‌ها نفر از مردم سوریه به آن وابسته هستند، یک موضوع سیاسی است.»

آنتونی بلینکن، وزیر خارجه این کشور روز دوشنبه در نشست شورای امنیت خواستار آن شد که گذرگاه‌های مرزی بیشتری را برای فرستادن غذا و سایر کمک‌ها به بیش از ۱۳ میلیون جمعیت نیازمند سوریه باز کنند.

با این وجود روسیه به سرعت مخالفت خود را با عبور این کمک‌ها از مناطق شورشی و مخالف دولت اعلام کرد. بلینکن همچنین با اشاره ویژه به روسیه و بشار اسد رئیس‌جمهور این کشور گفت که شورای امنیت باید «از شرکت در حملات یا بهانه‌جویی برای حمله» به بیمارستان‌ها و مناطق نزدیک به تنها گذرگاه مجاز برای انتقال کمک‌ها خودداری کند.

اعضای شورای امنیت سازمان ملل در ژانویه سال ۲۰۲۰ میلادی با اصرار روسیه که دارای حق وتو است، موافقت کردند که چهار نقطه عبور کمک‌های بشردوستانه به سوریه بسته شود و تنها دو گذرگاه مرزی که از مسیر ترکیه و مناطق تحت کنترل شورشیان در شمال غرب می‌گذرد فعال باشد و در ماه ژوئیه نیز بار دیگر با تهدید وتوی روسیه، یکی از گذرگاه مرزی از مسیر ترکیه را نیز بستند.

پاسخ به بحران سوریه «۲.۳ میلیارد یورو به کشورهایی که از این جنگ آسیب دیده‌اند، کمک کرده است.

لبنان که در میان کشورهای منطقه بیش از دیگران تحت تاثیر جنگ سوریه بوده، یک میلیارد یورو از این کمک مالی را دریافت کرده و باقی پول نیز به اردن، ترکیه و عراق رسیده است.

این پول تنها به میلیون‌ها پناهنده سوری نمی‌رسد؛ بلکه برای میلیون‌ها ساکن کشورهای همسایه نیز که مجبور شده‌اند خدمات عمومی و بازار کار خود را با مهاجران به اشتراک بگذارند، پرداخت می‌شود.

برخی از پروژه‌های تحت پوشش این کمک عبارتند از آموزش، مراقبت‌های بهداشتی، بهداشت آب و مواد غذایی و توانمندسازی زنان.

صندوق اعتماد منطقه‌ای در اواخر سال ۲۰۲۰ میلادی برای یک سال دیگر از سوی اتحادیه اروپا تمدید شد تا همزمان با تدوین بودجه طولانی مدت اتحادیه اروپا برای سالهای ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۷ میلادی، منابع مالی این صندوق نیز تامین شود.

با این وجود، درباره چگونگی تخصیص این کمک‌ها بویژه در موضوع اختصاص بخشی از این پول به ترکیه، اختلاف‌هایی وجود دارد. ترکیه در حال حاضر میزبان ۳ میلیون و ۶۰۰ هزار پناهنده سوری است.

ایزابیل سانتوس، نماینده پرتغال در پارلمان اروپا به یورونیوز می‌گوید: «ما باید به سوء استفاده‌های سیاسی انجام شده از سوی رئیس‌جمهور اردوغان از موضوع پناهندگان توجه کنیم. او نمی‌تواند اتحادیه اروپا را به دلیل وضعیت پناهندگان گروگان بگیرد و از آنها به عنوان سپر انسانی برای مانورهای سیاسی خود استفاده کند.»

بلینکن در شورای امنیت: کمک به سوریه را سیاسی نکنید

همزمان با برگزاری این کنفرانس، ایالات متحده نیز از شورای امنیت سازمان ملل خواست تا از سیاسی کردن موضوع کمک به سوریه خودداری کنند.

اطلاعات روز: کنفرانس بین‌المللی جمع آوری کمک برای کشور بحران زده سوریه، طی روزهای دوشنبه و سه‌شنبه به میزبانی مشترک سازمان ملل و اتحادیه اروپا در بروکسل، مقر اتحادیه اروپا برگزار شد.

به گزارش یورونیوز فارسی، در چهارچوب این کنفرانس که به دلیل شیوع کرونا بصورت مجازی انجام شد، از جامعه بین‌المللی خواسته شد در مجموع بیش از ۸ میلیارد یورو را برای حل مسائل بشردوستانه سوریه و همسایگان این کشور که میزبان پناهندگان سوری هستند، پرداخت کنند. کنفرانس «حمایت از آینده سوریه و منطقه» در حالی برگزار می‌شود که هنوز پایانی برای درگیری‌های ۱۰ ساله این کشور قابل تصور نیست.

برگزار کنندگان سعی دارند از مسیر این کنفرانس به مردم سوریه که بیشترین آسیب را از این درگیری‌ها دیده‌اند، کمک کنند و منابع مالی لازم را برای سازمان‌های فعال در امور بشردوستانه که مشغول اداره جمعیت پناهجویان و آوارگان این کشور هستند، جمع آوری کنند.

نمایندگانی از بیش از ۵۰ کشور در این کنفرانس دو روزه شرکت کردند. دومینیک بارچ، نماینده کمیسیاری عالی پناهندگان سازمان ملل در اردن، در این باره به یورونیوز می‌گوید: «خانواده‌ای با چهار دختر وجود داشت. همه آنها در سن و سال تحصیل در مدرسه بودند و مادرشان تنها یک تلفن هوشمند داشت. مادر باید تصمیم می‌گرفت که کدام یک از دخترها با تنها گوشی در دسترس درس بخواند... اگرچه بسیاری از پناهجویان در مناطق شهری و حتی در اردوگاه‌ها موفق شده‌اند در بخش‌های غیررسمی کاری پیدا کنند اما همزمان بسیاری از منابع پشتیبانی نیز کنار گذاشته شده‌اند.»

سهام لبنان، ترکیه، اردن و عراق از بودجه کمک به سوریه

بنا بر اعلام کمیسیون اروپا طی سال‌های ۲۰۱۴ تا ۲۰۲۱ میلادی «صندوق اعتماد منطقه‌ای اتحادیه اروپا برای



• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: ذکی دریابی zaki.daryabi2@gmail.com

• سردبیر چاپی: م.علی جاوید مالکی ۰۷۰۲۲۷۷۵۰۶

• سردبیر آنلاین: الیاس نواندیش

• گزارش‌گران و خبرنگاران: ابودرملک نژاد، جلیل رونق، خادم‌حسین کریمی، سهراب سروش، عابر شایگان، عبدالواحد حیدری، عصمت‌الله سروش، لطف‌علی سلطانی، لیاقت لایق، هادی خوشنویس و واجد روحانی

• مترجم: جلیل پژواک

• ویراستار: شیر مهربار

• صفحه‌آرا: رضا مظفری

• ارتباطات و روابط عمومی: محمدحسین جویا

• شماره تماس: ۰۷۹۷۴۳۵۷۷۷ - ۰۷۶۷۱۵۲۰۶۲ - mjoya.dailyetilaatroz@gmail.com

• ایمیل: dailyetilaatroz@gmail.com

• آدرس: کابل، کارته‌سه شماره تماس: ۰۷۲۹۱۱۹۵۵۱ - ۰۲۰۲۵۰۰۱۸۷ توزیع: کانون فرهنگی زنگ صبح ۰۷۴۴۰۲۱۹۵۲

خبرهای کوتاه

فرانسه - گریزمان؛
جدا نشدنی

مهاجم فرانسوی از سال ۲۰۱۴ تنها چهار بازی ملی را از دست داده است. به نقل از آس، آنتوان گریزمان در حال حاضر یکی از بازیکنان مهم دیدیه دشان در تیم ملی فرانسه محسوب می شود. مهاجم فرانسوی یکشنبه برابر قزاقستان چهل و پنجمین بازی پیاپی اش را برای آبی ها انجام داد و از رکورد پاتریک ویرا (۴۴ بازی) عبور کرد. گریزمان از سال ۲۰۱۴ که نخستین بازی ملی اش را برابر هالند تجربه کرد ۸۸ بار برای فرانسه به میدان رفت. آبی ها در این مدت ۹۲ بازی انجام دادند و مهاجم بارسلونا تنها در چهار دیدار حضور نداشت. هیچ یک از بازیکنان فرانسه چنین آماری را به ثبت نرسانده اند. به همین خاطر اهمیت «شازده کوچولو» برای دشان کاملا مشخص است. تنها تیری آنری در ۳۰ سالگی با ۹۳ بازی ملی آمار بهتری از گریزمان دارد.

مهاجم سابق اتلتیکومادرید بیش از دیگر بازیکنان ملی پوش در این هفت سال در گل های فرانسه نقش داشته است. از ۵۵ گلی که خروس ها از سال ۲۰۱۴ به ثمر رساندند گریزمان ۳۴ گل به ثمر رسانده و ۲۱ پاس تعیین کننده داده است. او در این زمینه از لیور ژیرو پیشی گرفت که آمار ۳۹ گل و هفت پاس گل را به ثبت رساند. فرانسه با حضور گریزمان در ۷۰ درصد بازی ها (۶۲) پیروز شده و تنها ۱۲ شکست را تجربه کرده است.

در پی خبر جدایی از سیتی؛
اضافه شدن یووه و اینتر
به صف مشتریان آگوترو

منجسترسیتی روز دوشنبه رسماً اعلام کرد که سرخو آگوترو در تابستان این تیم را ترک خواهد کرد و اکنون شایعاتی مبنی بر پیوستن مهاجم آرجانتینی به سری آ به گوش می رسد.

سرخو آگوتروی ۳۲ ساله در تابستان پیش رو و پس از به پایان رسیدن قراردادش با سیتینا با ورزشگاه اتحاد را ترک خواهد کرد.

روز دوشنبه باشگاه منجسترسیتی در بیانیه ای رسماً جدایی آگوترو را اعلام کرد و نوشت: «منجسترسیتی در تابستان و وقتی قرارداد سرخو آگوترو به پایان برسد وداعی صمیمانه و احساسی را با این مهاجم افسانه ای خواهد داشت.

آگوترو که هواداران سیتی او را بسیار گرامی می دارند و یکی از اسطوره های فوتبال است، یکی از بهترین و مورد احترام ترین فوتبالیست هایی است که پیراهن آبی آسمانی را بر تن کرده است.

او در تابستان سال ۲۰۱۱ به سیتی پیوست و بلافاصله در نخستین بازی که برای این تیم در پیروزی ۴-۰ خانگی برابر سوانسی به میدان رفت با دو گل و یک پاس گل در طول ۳۰ دقیقه ای که در بازی بود، تاثیرگذار ظاهر شد تا نشان دهد که در ادامه قرار است چگونه بدرخشد.»

طبق گزارش های منتشر شده در اسپانیا، غول های سری آ، PSG و بارسلونا به همین زودی مذاکره برای امضای قرارداد با آگوترو را آغاز کرده اند. ستاره آرجانتینی هم اکنون می تواند با هر باشگاهی که بخواهد پیش قرارداد امضا کند.

گاتزتا دلو اسپورت گزارش داده که آگوترو در کنار مویزه کین از اولویت های یوونتوس در بازار نقل و انتقالات هستند. آنتونیو کونته، سرمربی اینتر، نیز به دنبال مهاجم جدیدی می گردد که در کنار لائوتارو مارتینز و رومولو لوکاکو به کار بگیرد.

رابطه با کلوپ و احتمال انتقال به مادرید

پاسخ صلاح به احتمال انتقال جویو از راموس



از او رو بر گردانده. لوکا مودریچ، با او نیز رابطه خوبی دارم و خوب با هم کنار می آیم. چند باری همدیگر را دیده ایم. نمی توانم یک نفر را انتخاب کنم چرا که آنها بازیکنانی درجه یک در باشگاهی درجه یک هستند.»

سوال: «تو تبدیل به یکی از بهترین گلزنان در جهان شده ای. اینجا در اسپانیا ما بحث می کنیم که آیا وینیسوس جونیور می تواند بالاخره گل بزند یا نه. برای تو چطور بود؟ تو به صورت ذاتی تمام کننده و گلزن بودی یا روی آن کار کردی؟

صلاح: «فکر میکنم که لازم باشد برای وینیسوس نگران باشید. من یک گلزن ذاتی نبودم اما مجبور شدم خیلی زیاد تلاش و تمرین کنم. یادم می آید زمانی که در بازل بودم، نمی توانستم گل های زیادی بزنم. بعد به چلسی، فیورنتینا و رم رفتم. من با لوچیانو اسپالتی در رم خیلی کار کردم. تقریباً هر روز بعد از تمرین من را صدا می زد و در زمین چمن تنهایی تمرین شوتزنی می کردیم. فقط شوت... شوت... شوت...»

من همچنین در باغ خانه ام یک زمین چمن ساختم تا روی گلزنی ام کار کنم. وینیسوس هم نیاز دارد تا فقط تمرین و تمرین و تمرین کند و گل خودش خواهد آمد. با فرصت هایی که او دارد، در نهایت گل هم خواهد آمد. او فقط نیاز دارد تا سخت تلاش کند و بعد گل خودش به صورت طبیعی خواهد آمد.»

سوال: کدام بازیکن رئال مادرید را دوست داری؟

صلاح: «منی توانم یک نفر را انتخاب کنم... اکثر آنها بازیکنان بزرگی هستند. هازارد، با او رابطه خیلی خوبی دارم. او در چلسی عالی بود اما در حال حاضر شانس

سوال: کدام بازیکن رئال مادرید را به

آنها زده بود. در عین حال آنها با ادن هازارد قرارداد بستند. ادن بدشانس بوده، مدام مصدوم شده... اما این تیم متفاوتی است. این تیم در یک چهارم نهایی است، بازیکنان بزرگی دارد، هر چند گل های رونالدو را از دست داده اند... نمی توانم بگویم کدام تیم بهتر است. تنها چیزی که می توانم بگویم این است که آنها اکنون در یک چهارم نهایی هستند، مطمئنم که آماده اند و ما باید برای مقابله با آنها آماده باشیم.»

سوال: فکر می کنید کدام تیم شانس بیشتری برای صعود داشته باشد؟

صلاح: «فکر می کنم ما هر دو قدرتمند هستیم. هر دو تیم دو بازی قبلی خود در چمپیونزلیگ را برده اند. هر دو تیم آماده اند. این رقابتی خاص است و هر دو تیم در این رقابت ها خوب ظاهر شده اند.»

سوال: «چه چیزی در مورد رئال مادرید بیش از همه تو را نگران می کند؟

صلاح: «اینکه آنها می توانند قهرمان چمپیونزلیگ شوند. آنها در این رقابت ها بسیار خوب عمل می کنند. بارها قهرمان شده اند، در ۱۰ فصل گذشته چهار بار قهرمان چمپیونزلیگ شده اند. آنها تیمی هستند که واقعا چمپیونزلیگ را دوست دارد.»

سوال: کدام بازیکن رئال مادرید را دوست داری؟

صلاح: «منی توانم یک نفر را انتخاب کنم... اکثر آنها بازیکنان بزرگی هستند. هازارد، با او رابطه خیلی خوبی دارم. او در چلسی عالی بود اما در حال حاضر شانس

محمد صلاح، مهاجم لیورپول، در آستانه دیدار با رئال مادرید در یک چهارم نهایی چمپیونزلیگ به صورت اختصاصی با مارکا مصاحبه کرده است.

محمد صلاح تاکید دارد که وقتی در هفته آینده و در مرحله یک چهارم نهایی چمپیونزلیگ لیورپول با رئال مادرید دیدار کند، او روی تیم خودش تمرکز خواهد کرد تا اینکه به سرخو راموس فکر کند.

در دیدار قبلی این دو تیم در سال ۲۰۱۸ در فینال چمپیونزلیگ در کیف، صلاح پس از برخوردی که در نیمه اول با سرخو راموس، کاپیتان رئال، داشت، مجبور شد با مصدومیت شدید کتف از بازی بیرون برود. صلاح پیش از دیدار مجدد با رقیب دیرینه در چمپیونزلیگ با مارکا به مصاحبه نشست و درباره مسائل مختلفی از جمله برخوردی که با راموس داشت، ادن هازارد و بسیاری از دیگر موضوعات به صحبت پرداخت.

سوال: پس از اینکه قرعه لیورپول در یک چهارم نهایی چمپیونزلیگ را دیدی اولین چیزی که به ذهنت رسید چه بود؟

صلاح: «فکر کردم که چقدر خوب خواهد شد که بتوانیم به نیمه نهایی صعود کنیم.»

سوال: اینکه الان با رئال مادرید رو به رو می شوید بهتر از دیدار با آنها در فینال است؟

صلاح: «برای من اهمیتی ندارد. ما در یک چهارم نهایی هستیم، همه تیم ها در اینجا با سطح و کلاس بالا هستند و بسیار خوبند.»

سوال: آیا انگیزه خاصی داری که انتقام دیدار در کیف را بگیری؟

صلاح: «بگذارید فقط بگویم که من انگیزه خاصی برای بردن این دیدار و صعود به نیمه نهایی دارم. هر اتفاقی که الان بیافتد، نتیجه مسابقه فینال در کیف را تغییر نخواهد داد. آن بازی متعلق به گذشته است.»

سوال: و آیا انگیزه خاصی برای رو به روی دیدار با راموس داری؟

صلاح: «(با خنده) آن بازی متعلق به گذشته است پس من به آن فکر نمی کنم. من به تیم فکر می کنم. هر کسی روی تیم خودش تمرکز می کند و همه می خواهند که پیروز شوند... فقط همین.»

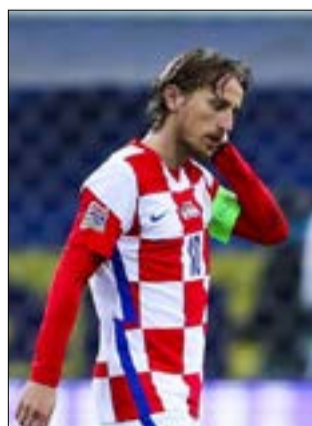
سوال: از فینال ۲۰۱۸ به بعد چه چیزی در لیورپول تغییر کرده است؟

صلاح: «از آن زمان ما قهرمان لیگ برتر و چمپیونزلیگ شدیم. این تغییر بزرگی است.»

سوال: آن تیم رئال مادرید در سال ۲۰۱۸ کریستیانو رونالدو، کیلور ناواس، گرت بیل و... را در ترکیب داشت، آیا تیم این فصل از آن تیم ضعیف تر است؟

صلاح: «این تیم متفاوت است. آنها چند بازیکن بزرگ، مثل کریستیانو که بهترین بازیکن در تاریخ باشگاه بود، را از دست داده اند، بازیکنی که گل های بسیاری برای

شکستی که مودریچ هرگز فراموش نخواهد کرد



شکست ملی برای لوکا مودریچ فینال ۲۰۱۸ نبود. این اتفاق ۱۰ سال قبل تر یعنی ۲۰۰۸ در یورو رخ داد. هافبک رئال مادرید گفت: تلخ ترین لحظه دوران ورزشی ام در تیم ملی، دیدار برابر ترکیه در یورو ۲۰۰۸ بود. این بازی روی ما خیلی اثر گذاشت. اهمیتی ندارد بعد از آن چه چیزی به دست آوردیم. این شکست همیشه در ذهنمان باقی ماند.

ترکیه در یک چهارم نهایی توانست در ضربات پنالتی کرواسی را شکست دهد. کلاسنیچ در دقیقه ۱۱۹ گل نخست

مهاجم کروات در یک مصاحبه به تلخ ترین شکستش در تیم ملی اشاره کرد. به نقل از آس، لوکا مودریچ شنبه در دیدار برابر قبرس برای صد و سی پنجمین بار با پیراهن تیم ملی کرواسی به میدان رفت و در این زمینه رکورد شکنی کرد. این دوران که از ۱۵ سال پیش شروع شد با کسب یک توپ طلا و حضور در سه یورو و جام جهانی همراه شد. کرواسی در آخرین جام جهانی نایب قهرمان شد و فرانسه اجازه نداد شکستی سازی این تیم با قهرمانی به پایان برسد. با این حال تلخ ترین

کروات ها را به ثمر رساند و سنتورک با گلزنی در دقیقه ۱۲۱ موجب شد برنده در پنالتی ها مشخص شود. کرواسی تنها یکی از ضرباتش را به گل تبدیل کرد (سرنو گلزنی کرد اما مودریچ، راکیتیچ و پتریچ ضرباتشان گل نشدند) و از این رقابت ها حذف شد.

کرواسی چهار سال بعد با کنار زدن ترکیه در پلی اف به یورو ۲۰۱۲ صعود کرد. با وجود این پیروزی و نایب قهرمانی جهان در سال ۲۰۱۸ این شکست هنوز در یاد مودریچ مانده است.



فاطمه فرامرزی

در افغانستان خطرات جدی جنگ حتا پس از نهبی شدن توافق نامه صلح وجود خواهد داشت. با معلق بودن صلح و کاهش مشارکت بین المللی، پس از این همه رنج و هزینه، انتظارات برای آینده‌ای روشن بسیار زیاد خواهد بود. با این حال، تجربیات گذشته در افغانستان و سایر نقاط جهان بر شکندگی توافق نامه صلح تأکید می‌کند. برنامه‌ریزی برای مقابله با چالش‌های امنیتی احتمالی پس از توافق، باید مدت‌ها قبل از انعقاد توافق رسمی صلح آغاز شود.

به‌طور خاص، انتظارات برای توافق صلح باید اکنون تنظیم شود تا بتواند برداشته‌های مثبت و منفی امنیتی را در خود جای دهد. همه‌ی طرف‌ها باید درک کنند که توافق صلح به معنای پایان فوری خشونت نیست و منجر به ادعای فوری اقتدار کامل هیچ نهادی در سراسر کشور نخواهد شد. گرچه ممکن است حاکمیت قانون قدرت محکم‌تری داشته باشد اما لزوماً برای جامعه‌ی جهانی یا بیشتر کلان‌شهرهای افغانستان قابل تشخیص نخواهد بود. یک استراتژی برای دست‌یابی به صلح پایدار در افغانستان باید شامل برنامه‌ریزی برای چالش‌های امنیتی پایدار، رو به گسترش و ظهور پس از توافق سیاسی باشد. «بازنگشتن به عقب؛ وضعیت سکنتور امنیتی افغانستان در ساختار پس از توافق صلح» عنوان تازه‌ترین گزارشی است که از سوی موسسه صلح ایالات متحده (USIP) نشر شده است. این گزارش به بررسی برخی از موضوعات خاص امنیتی می‌پردازد که افغانستان احتمالاً پس از پایان شورش طالبان، با آن روبرو خواهد شد و از تجربیات سایر کشورهای مستعد درگیری در مدیریت معضلات مشابه بهره می‌برد. چالش‌های امنیتی پس از حل و فصل و کاهش منابع بین‌المللی به پیکربندی مجدد نیروهای دفاع ملی و امنیتی افغانستان نیاز دارد تا بر توانایی‌های بیشتر برای هماهنگی پولیس و اطلاعات، اقدامات ضد شورش و همکاری ضد تروریستی، هر دو در میان خدمات نیروهای دفاع ملی و امنیتی افغانستان و شرکای بین‌المللی افغانستان تمرکز کند. این گزارش علاوه بر این مواردی را که تمویل‌کنندگان بین‌المللی می‌توانند برای به حداکثر رساندن ظرفیت و آمادگی بخش امنیت افغانستان برای پاسخ‌گویی به این چالش‌ها انجام دهند، به شرح زیر بیان می‌کند:

مقدمه

افغانستان پس از توافق صلح باید یک کشوری باشد که امنیت آن تضمین است، میلیون‌ها آواره قادر به بازگشت به خانه خود هستند و نهادهای اقتصادی و سیاسی با گذشت زمان تقویت می‌شوند. اما نمونه‌های بی‌شماری از سراسر جهان و در طول تاریخ نشان می‌دهد که به احتمال زیاد روند صلح نه آسان و نه خطی و افغانستان با الگوی جدیدی از مشکلات امنیتی روبرو خواهد شد. برخی از نگرانی‌ها کاهش می‌یابد، برخی دیگر ادامه و تکامل می‌یابند و نگرانی‌های جدید ظهور می‌کنند. صلح پایدار هرگز به سرعت و ارزان حاصل نمی‌شود و بازگشت به خشونت پس از تعلیق درگیری‌های داخلی، امری عادی است. امروزه افغان‌ها مرتباً از عبارت «برنگشتن به گذشته» در رسانه‌های اجتماعی استفاده می‌کنند. این عبارت به معنای رد هرگونه معامله با طالبان است که آزادی‌های سیاسی و اجتماعی و پیشرفت‌های اقتصادی حاصل از سال ۲۰۰۱ را قربانی کند. اگرچه یک توافق سیاسی عملی نیز وجود داشته باشد، «برنگشتن به عقب» به همان اندازه می‌تواند به عنوان فراخوانی برای از دست‌ندادن این پیشرفت‌های اجتماعی افغانستان در برابر چالش‌های امنیتی جدیدی که ناگزیر ظاهر خواهد شد، خوانده شود.

چشم‌انداز تهدید پس از توافق؛ نمونه‌های جهانی

افغانستان همواره با چالش‌های امنیتی واقعی و بالقوه مواجه بوده است. توانایی آن برای

بازنگشتن به عقب؛

تهدیدهای امنیتی در ساختار پس از توافق صلح و رهبری سکنتور امنیتی افغانستان (۱)



Afghanistan Times

می‌خواهند به‌طور سازمان‌یافته و منظم برای مبارزه با اقتدار دولت اسلحه بردارند، حتا می‌توانند شامل وفاداران فعلی دولت افغانستان باشند که احساس می‌کنند یک توافق صلح اقتدار دولت را غیرقانونی یا تضعیف کرده است. برخی از این عناصر ممکن است فقط برای مقاومت در برابر اقتدار دولت قناعت کنند (و همچنان در لیست حقوق و دست‌مزد باقی بمانند). در حالی که برخی دیگر ممکن است نیاز به چالش فعالانه قدرت دولت برای توزیع مطلوب‌تر قدرت را داشته باشند.

تجربه جهانی

تخریب‌گران به‌طور سنتی به‌عنوان طرف‌های توافق‌نامه‌ای تعریف می‌شوند که تلاش می‌کنند آن را به تأخیر بیندازند یا آن را به امید دستیابی به شرایط بهتر، از مسیر خارج کنند. ادوارد نیومن و الیور ریچموند خاطر نشان می‌کنند: «برخی از گروه‌ها انگیزه‌های روشنی برای ادامه درگیری یا به چالش کشیدن ماهیت صلح دارند.» چنین اقدامات آشتی‌ناپذیر یا خشونت‌آمیز مولفه‌های اصلی توافق مانند آتش‌بس را هدف قرار می‌دهد. در مطالعه این پدیده در مکان‌های مختلف از رواندا تا چین و اسرائیل-فلسطین، دیده شده است که تخریب‌گران و تروریست‌ها هر دو «پدیده‌های کوچک» هستند که باید قاطعانه با آن‌ها مقابله شود تا از تهدید علیه دولت جلوگیری شود. قابلیت‌های اطلاعاتی به‌ویژه در مهار تخریب‌گران پس از توافق از اهمیت زیادی برخوردار است، زیرا نیروهای امنیتی برای جلوگیری از خرابی روند کار، باید فوری و مداوم اقدام کنند. از آن‌جا که چنین عملیاتی ممکن است باعث از بین رفتن ارتباط بین افرادی شود که برای دولت خطر دارند، نظارت دقیق بر استفاده از اطلاعات ضروری است.

توافق‌نامه ۱۹۹۸ ایرلند شمالی علیرغم شوک‌ها و عقب‌ماندگی‌ها، به‌دلیل همکاری بین M15 بریتانیا و خدمات پولیس ایرلند شمالی در ایجاد اخلاص در گروه‌های مخالف جمهوری‌خواه که به فعالیت و جمع‌آوری کمک‌های مالی ادامه می‌داد، دوام آورد. به گفته یک کارشناس پولیس ایرلند شمالی، سرویس اطلاعاتی منابع انسانی را در داخل گروه‌های تروریستی پرورش می‌داد، در حالی که پولیس محلی با منابع خیابانی که می‌توانستند اطلاعات جزئی در مورد این فعالان بدهند، کار می‌کرد.

یک سناریو، افراد تازه جذب‌شده به گروه‌های تروریستی می‌توانند صفوف گروهی مانند داعش ولایت خراسان را در مدت کوتاه افزایش دهند. کشورهای همسایه نیز اگر بخواهند به جنگ نیابتی ادامه دهند، می‌توانند در بی‌ثباتی افغانستان نقش بازی کنند.

تجربه جهانی

سایر کشورهای آسیب‌پذیر پس از درگیری ترکیبی از مقامات نظامی، پولیس و غیرنظامی را در برابر تروریسم به کار می‌گیرند. بنابراین رویکردهای ترکیبی که هم نیروهای پولیس و هم نیروهای شبه‌نظامی را درگیر می‌کند قابل بررسی است، زیرا این نیروها از قدرت فعال کردن نظام عدالت کیفری برخوردارند؛ در حالی که هنوز از ابزارهای سخت‌نظامی علیه دشمنان قدرتمند استفاده می‌کنند. به‌عنوان مثال، نیروی پولیس اندونزی تحقیقات و عملیات خود را از طریق واحد ضد تروریسم، گروه ۸۸ انجام می‌دهد و می‌تواند واحدهای نظامی اندونزی را برای پشتیبانی عملیاتی مستقر کند. این امر تا حد زیادی در جلوگیری از خشونت در یک منطقه‌ی بی‌ثبات موفق بوده است. گروه ۸۸ عمدتاً شامل تیم‌های پاسخ تاکتیکی است که برای انجام هر دو وظیفه پولیس و شبه‌نظامی مانند دفع بمب مجهز هستند. دستگاه مقابله با تروریسم عراق مثال دیگری است که احتمالاً مرتبط با افغانستان است. آموزش گسترده ایالات متحده به کارآمدترین نیروی ضد تروریسم عراق کمک کرد. این دستگاه مستقیماً تحت رهبری دفتر نخست‌وزیر کار می‌کند که به واحد کمک کرده است تا بروکراسی اداری عراق را دور بزند و از فرهنگ داخلی واحد محافظت کند.

تخریب‌کنندگان توافق‌نامه

شاخص برجسته طالبان وحدت چشمگیر و هدف واحدی است که آنها نشان داده‌اند، و این امر را با رویکرد انضباطی آن‌ها در آتش‌بس ۲۰۱۸، آتش‌بس دو عید در ۲۰۲۰ و کاهش خشونت در فبروری ۲۰۲۰ علیه نیروهای امنیتی و دفاعی ملی افغانستان و نیروهای ائتلاف ایالات متحده/ناتو نشان دادند. با این حال، آتش‌بس یا توقف گسترده درگیری در آینده می‌تواند عناصر ستیزه‌جو که مایل به حفظ شورش هستند، را به‌سادگی با پیگیری شکایات محلی، پشت سر بگذارد. کسانی که «سازش‌ناپذیر» هستند و

تحمل برخی از این چالش‌ها و مقابله رو در رو با مخرب‌ترین‌شان، عامل اصلی یک روند صلح موفقیت‌آمیز است که منجر به صلح پایدار خواهد شد. برای رسیدن به آنجا نیاز به یادگیری از تجربه‌ها - هم از تاریخ خود افغانستان و هم از سایر نقاط جهان - همراه با توانایی سازگاری با شرایط متغییر و روندهای نوظهور است. در یک توافق ضروری است که مهم‌ترین تهدید امنیتی - استفاده سازمان‌یافته و فعال طالبان از خشونت برای سرنگونی دولت - کاهش یابد و تغییر شیوه بدهد. این می‌تواند پایه‌ای برای بهبود کیفیت زندگی اجتماعی، سیاسی و اقتصادی در سراسر کشور شود. اما هرچه استفاده سازمان‌یافته از خشونت شورش به تدریج از بین برود، مسائل و چالش‌های جدیدی مطرح خواهد شد. برخی از آن‌ها که به‌عنوان تهدیدهای موجود شناخته می‌شوند، بعد از توافق برجسته‌تر می‌شوند. نمونه‌هایی از استقرارهای صلح در سایر نقاط جهان، درس‌هایی را در مورد انتظارات و نحوه پاسخ‌گویی ارائه می‌دهد.

نگرانی‌های دوامدار در مورد تروریسم

برای بازیگران بین‌المللی، تروریسم شناخته‌شده‌ترین تهدید برای امنیت افغانستان است که حتا پس از امضای توافق‌نامه صلح همچنان ادامه خواهد داشت. القاعده که از افغانستان فعالیت می‌کند، دلیل اصلی مداخله بین‌المللی در افغانستان در سال ۲۰۰۱ شد و دولت اسلامی ولایت خراسان همچنان به حملات خونین و گسترده، عمدتاً به اهداف نرم ادامه می‌دهد. تعهد طالبان برای پنهان‌دانه به گروه‌های تروریستی به رسمیت شناخته‌شده، از جمله القاعده و داعش ولایت خراسان، از اصلی‌ترین ستون‌های توافق‌نامه ایالات متحده و طالبان است.

با توجه به فضای غیر حاکمیتی روستایی و شهری در بسیاری از مناطق افغانستان و پیوندهای گذشته با برخی از عناصر قدرت افغانستان و منطقه، به‌نظر می‌رسد که گروه‌های خاصی همچنان به استقرار خود در افغانستان ادامه دهند و از نهادها و ساختارهای ضعیف ملی بهره‌برداری کنند، حتا اگر طالبان قصد و توانایی عمل به وعده‌های خود را داشته باشند. باقی‌ماندن گروه‌های تروریستی همچنین مقصد اولیه‌ی منطقی برای هر مبارز ناراضی است که تمایلی به مصالحه با کابل نداشته باشد. در

تخریب‌گران بسیاری از توافق‌نامه‌ها در خاورمیانه و شمال آفریقا را با موفقیت از مسیر خارج کردند. یکی از نمونه‌های پاسخ موفقیت‌آمیز دولت، الجزایر بود. ارتش الجزایر کانال مخفیانه‌ای را به روی رهبر یک جناح میانه‌رو تحت فشار افراط‌گرایان، باز کرد و او را متقاعد کرد که از آتش‌بس حمایت کند. این کار اجازه داد تا اجرای صلح ادامه یابد.

جرائم سازمان‌یافته و رقابت برای منابع

درگیری مسلحانه در سراسر افغانستان باعث رشد جرائم سازمان‌یافته و قاچاق کالاها غیرقانونی، به‌ویژه مواد مخدر شده است. بر اساس برخی از آمارها افغانستان اکنون ۸۴ درصد هروئین جهان را تولید می‌کند. یک توافق‌نامه صلح که منجر به ایجاد فضاهای کم‌خشونت و مدیریت نشده شود، امکان ادامه فعالیت‌های جنایی و حتا افزایش آن‌ها را فراهم می‌کند. طالبان و دیگر تروریست‌ها ممکن است ترجیح دهند که از شورش به فعالیت‌های غیرقانونی تغییر مسیر بدهند. همین‌طور کاهش کمک می‌تواند به نوبه خود حتا بیشتر به قاچاق مواد مخدر و سایر فعالیت‌های غیرقانونی مبتنی بر پول نقد، مانند قاچاق حیات وحش، الوار، مواد معدنی و حتا انسان منجر شود. گروه‌های اصلی قدرت در کشورهای همسایه ممکن است با بازیگران داخلی متحد شوند و از خاک افغانستان برای اهداف اقتصادی خود بهره‌برداری کنند. آن‌گاه ممکن است شبکه‌های بین‌المللی جدید از سازمان‌های شورشی از دسته‌های اسمی طرفدار دولت تا اطرافیان جنگ سالاران شمالی یا شبکه‌های قاچاق مواد مخدر در جنوب افغانستان ظهور کنند

تجربه جهانی

پیشگامان قدرتمند درگیری در سراسر جهان از ادامه‌ی خشونت، بی‌نظمی و ضعف نهادهای نظارتی دولت سود می‌برند. همان‌طور که در مناطق مرزی افغانستان، جایی که قاچاق چپان به همکاری با کارگزاران قدرت محلی کار می‌کنند، در مناطق پس از درگیری در سراسر جهان شبکه‌های جرائم سازمان‌یافته اغلب بهتر از پولیس مسلح هستند و از شبکه‌های گسترده لجستیکی و روابط اقتصادی و پشتیبانی محلی برخوردار هستند. برای برخورد با چنین بازیگرانی در فضای پس از جنگ، روش‌های مختلف پیشنهاد شده است. مقابله با آن‌ها با نیروی کم، ممکن است به آن‌ها اجازه قدرتمند شدن بدهد، در حالی که پاسخی بیش از حد نظامی، مانع پولیس در اجرای حاکمیت قانون شود و موجب نارضایتی مردم و کاهش اعتماد مردم به ارتش و دولت شود.

پاسخ‌های قانونی و عملیاتی کلمبیا در برابر این تهدید می‌تواند الگویی برای کمک به برنامه‌ریزی‌های امنیتی آینده افغانستان ارائه دهد. پس از توافق‌نامه صلح ۲۰۱۶ با فارک، دولت هدف خود را روی «کارتل اورابا»، یک سازمان جنایی قدرتمند با کنترل گسترده سرزمینی و اقتصادی بر بازارهای مواد مخدر که قبلاً توسط فارک کنترل می‌شد، تعیین کرد. رویه‌های جدید برای اقدام علیه گروه‌های مسلح غیرسیاسی، از جمله کارت‌های مواد مخدر، پولیس ملی کلمبیا را در تحقیقات جنایی فردی و سازمان‌یافته هدایت می‌کند، در حالی که ارتش در مبارزه با دسته کوچک‌تر از آنچه وزارت دفاع «گروه‌های مسلح سازمان‌یافته» می‌نامد، تخصص دارد. عملیات در حال انجام «آگامون» علیه جنایی پولیس ملی کلمبیا هدایت می‌شود، اولین بار است که یک کارگروه مشترک امنیتی به جای کنترل نظامی، تحت رهبری پولیس قرار می‌گیرد. با دستگیری‌های گسترده، قتل رهبران عالی‌رتبه و توقیف مواد مخدر و دارایی‌ها، عملیات آگامون توانایی این کارت‌ها را در تهدید عملکردهای دولت کاهش داده است. دولت همچنین تلاش کرده است تا از طریق هزینه‌های اجتماعی، به‌ویژه در منابع آب، جمعیت آسیب دیده را درگیر کند.